

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

31. ČERVENCE 2011

Z obsahu:

Svátost přetvoření

Homilie Svatého otce
Benedikta XVI.
o slavnosti
Těla a Krve Páně
- strana 2 -

Říkali mu

„Otto Evropský“

Otto Habsburk, následník
trůnu a evropský politik,
svědek času a vizionář sto-
letí, zemřel ve věku 98 let
- strana 4 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu
- strana 6 -

Správné chování dětí v domě Božím

- strana 7 -

Královna Chorvatů

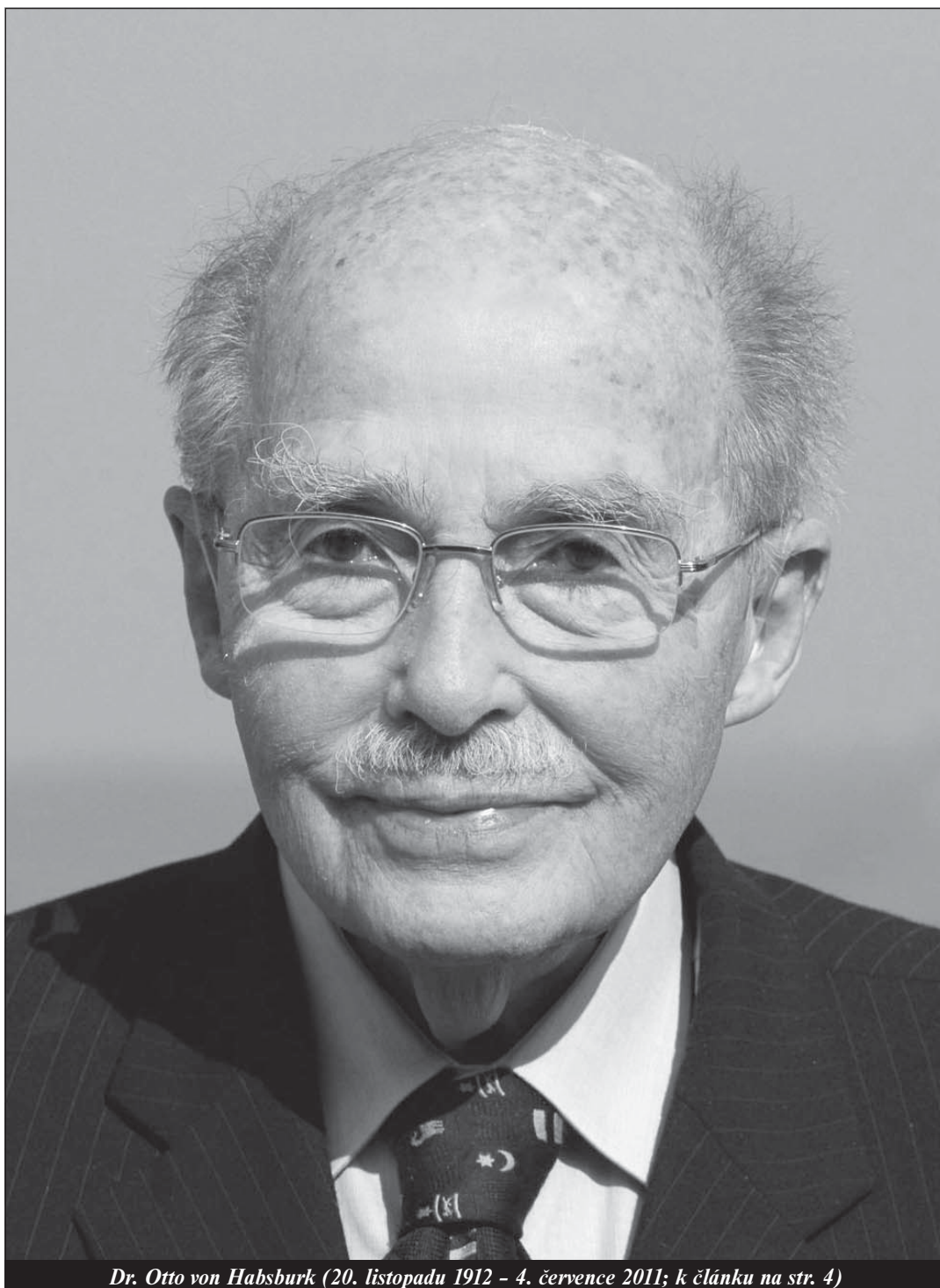
Maria Bistrica
je chorvatskou národní
svatyní a nejoblíbenějším
poutním místem
- strana 8 -

Stavět mosty ke Kristu

Babičky jako nejkratší
cesta k Bohu: pouti
k mariánským svatyním
spojují generace
- strana 9 -

Padělatel dokladů ve službách Pia XII.

Bernard Ardura
- strana 11 -

Dr. Otto von Habsburk (20. listopadu 1912 - 4. července 2011; k článku na str. 4)

Když Pán na opuštěném místě vyzval apoštolů, aby dali zástupům najíst, zůstali zaskočení. Nepočítali s tím, že by měli mít k dispozici pokrm pro Ježíšovy posluchače. Jak zaznamenal Jan, který si vždy všímal konkrétních podrobností, oněch pět chlebů a dvě ryby se ani nenašlo u nich, ale u jednoho chlapce. Poznamenal však také, že tehdy ve skutečnosti své učedníky jen zkoušel, protože věděl, jak situaci sám vyřeší.

Od chvíle, kdy Pán poslal své apoštoly ke všem národům a vybalil je hojnými dary Ducha Svatého, nemohou však už pastýři spoléhat jen na zázračný zásah. Sytit Boží lid Božím slovem patří k prvním a základním úkolům jejich kněžské služby. Jestliže Boží stádo prochází pouští a nedostává svůj pravý pokrm, hrozí nebezpečí, že cestou zemdlí a nedojde do svého ovčince. Bohužel, nejedná se už o pouhou hrozbu nebo možnost, ale o reálnou skutečnost. Zvláště nápadné příklady můžeme vidět u našich západních sousedů. Někdo může říct, že to, co se děje tam, se nás netýká. Byl bych rád, kdyby se nás to netýkalo, ale nemohu to říct, stejně jako nemohu říct, že se mě v Ostravě netýká bouřka, která zatím řádí ve Fulneku.

Když padla železná opona, velmi ožily česko-německé kontakty v sekulární i církevní oblasti. Vypadalo to, jako by německou katolickou církev někdo přímo pověřil tím, aby nám pomáhala „dohnat“, v čem jsme během komunistické izolace zaostali. Prožívala tehdy velký boom i po stránce ekonomické, a to jí dovolovalo vybudovat si nevidaný aparát osob a institucí a pořádat nejrůznější okázalé vnější aktivity. Věřící se vyžívali ve volených grémiích všech stupňů. Měl jsem možnost účastnit se tří velkolepých sjezdů zvaných Katholikentag v Karlsruhe, v Míšni a v Hildesheimu. Na jejich periférii se již sice odehrávalo něco, co dávalo tušit, že tu něco není v pořádku, ale tomu se na oficiálních akcích nevěnovala pozornost. Byl jsem přímo zaplaven různou litera-

turou a pomůckami, a pokud jsem něčemu nemohl přijít na chuť, mji hostitelé mi řekli, že jsem ještě v zajetí předkoncilních názorů. Materiální pomoc byla velkorysá včetně placených stáží na katolické univerzitě v Eichstättu. Navštěvoval jsem Německo také soukromě, a tu mi samozřejmě neušla určitá disproporce mezi oním oficiálním sebevědomím a konkrétním životem ve farnosti.

Vyslechl jsem řadu kázání, která velmi kultivovaně a vytríbeně mluvila o všem možném, jen ne o Bohu. Byl jsem na diecézní slavnosti Božího Těla na náměstí ve Wiesbadenu. Pan biskup ani nevyslovil slovo Eucharistie a monstranci jsme vůbec nespátřili. Po mši jsme se rozešli a dechovka nám k tomu zahrála „Svatí pochodují“. (V jeho semináři byli tehdy dva bohoslovci.) Zpovědnice nejen osiřely, ale z kostelů namnoze zmizely. Předseda biskupské konference veřejně přiznal, že nejméně 40 % svatých přijímání (přijímaných hrdě ve stoji a na ruku) je svatokrádežných. Podobný duch panoval nejen v Německu, ale v celé německy mluvící oblasti v Rakousku a Švýcarsku.

Nemohlo se jednoho dne neprojevit, co se stane s církví, ve které pastýři nedávají svým ovečkám potřebnou stravu. Co jiného může vyrůstat „z šimrání v uších“ a „z bájí“ než matrikovi katolíci? Mravní skandály duchovních osob se pro ně staly přímo očekávanou záminkou, jak se zbavit posledních zábran odejít z církve. Nastal nápadný rozchod věřících s církví, který znamená převážně také rozchod s autentickými křesťanskými hodnotami a mravními zásadami. Německé křesťanské politické strany jsou už křesťanské jen podle jména, a tak není divu, že schvalují zákony, které jsou v přímém rozporu s Desaterem. Materialistické konzumní sobectví získává stále více zelenou. Se silným úbytkem křesťanů značně poklesl příliv finančních prostředků. Laický katolicismus živý celá desetiletí grémiální praxí a umělým nafukováním „všeobecného kněžství“ i příklady neposlušnosti

Dokončení na str. 13

Svátost přetvoření

*Homilie Svatého otce Benedikta XVI.
o slavnosti Těla a Krve Páně*

Drazi bratři a sestry, slavnost *Corpus Domini* (Božího Těla) je neoddelitelná od Zeleného čtvrtku, od mše svaté *in Caena Domini* (na památku Večeře Páně), ve které se oslavuje ustanovení Eucharistie. Zatímco večer Zeleného čtvrtku máme před očima tajemství Krista, který se nám daruje v nalámaném chlebu a nalitém víně, dnes ve slavnosti *Corpus Domini* se totéž tajemství představuje Božímu lidu k adoraci a meditaci a Nejsvětější svátost je nesena v procesí cestami měst a vesnic, aby se ukázalo, že zmrtnýchvstalý Kristus je mezi námi a vede nás do nebeského království. To, co nám Kristus daroval v intimně Večeřadla, dnes ukazujeme zjevně, protože Kristova láska není vyhrazena jen pro některé, ale je určena všem. Ve mši minulého Zeleného čtvrtku jsem zdůraznil, že v Eucharistii se uskutečňuje přetvoření darů země – chleba a vína – s cílem přetvořit náš život a ohlásit tak přetvoření světa. Tento večer bych se chtěl vrátit ke stejnému tématu.

Dalo by se říct, že všechno vychází ze srdce Krista, který při Poslední večeři v předvečer svého umučení vzdal Bohu díky a chválu, a když tak činil mocí své lásky, přetvořil smysl smrti, které kráčet vstříc. Skutečnost, že Svátost oltářní přijala název Eucharistie – díkyvzdání – vyjadřuje právě toto: že změna podstaty chleba a vína v Kristovo Tělo a Krev je plodem daru, kterým Kristus učinil sám sebe, daru Lásky silnější než smrt, lásky božské, která ho vzkřísila z mrtvých. To je důvod, proč je Eucharistie pokrmem věčného života, Chlebem života. Z Ježíšova Srdce, z jeho „eucharistické modlitby“ v předvečer umučení pramení dynamismus, který přetváří skutečnost v jejích dimenzích kosmických, lidských a historických. Všechno vychází od Boha,

ze všemohoucnosti jeho trojjediné lásky, ze vtěleného Ježíše. Do této lásky je ponořeno Ježíšovo Srdce; proto dokáže vzdávat díky a chválu i tváří v tvář zradě a násilí, a tím způsobem proměňuje věci, osoby a svět.

Toto přetvoření je možné díky společenství, které je silnější než rozdělení, společenství samotného Boha. Slovo „communio“, které používáme pro označení Eucharistie, obsahuje v sobě vertikální a horizontální rozměr Kristova daru. Výraz „přijímání“ pro úkon požívání eucharistického Chleba je krásný a výmluvný. Když vykonáváme tento úkon, vstupujeme do společenství (communio) s životem samého Ježíše, do dynamismu tohoto života, který se daruje nám a za nás. Ve svaté Eucharistii se vytváří jediné společenství od Boha skrze Ježíše až k nám. Slyšeli jsme to ve druhém čtení ve slovech apoštola Pavla ke kórintským křesťanům: *Kalich požehnaní, který žehnáme, není to účast v Kristově Krvi? Chléb, který lámeme, není to účast v Kristově Těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom těle.* (1 Kor 10,16-17)

Svatý Augustin nám pomáhá pochopit dynamiku eucharistického společenství, když mluví o určitém vidění, které měl a ve kterém mu Ježíš řekl: „Já jsem chléb silných. Dospěj, a budeš mě mít. Nepřetvoříš mne v sebe, jako se pokrm přetváří v tělo, ale ty budeš přetvořen ve mne.“ (Vyzn. VII, 10,18) Zatímco tělesný pokrm je asimilován naším organismem a přispívá k jeho zachování, v případě Eucharistie se jedná o odlišný Chléb: nikoliv my ho asimilujeme, nýbrž On asimiluje do sebe nás, a tak se stáváme shodnými s Ježíšem Kristem, stáváme se údy jeho Těla, jedinou věcí s Ním. Tento postup je rozho-

Dokončení na str. 12

Hostina milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dejte vy jim jíst.

Chceš-li se dnes setkat s Pánem, musíš se připojit k zástupu, kterému není zatěžko ujít značný kus cesty, jen aby našel Ježíše. Můžeš se znovu přesvědčit, že vyhledat Božího Syna se vždy vyplatí, i když to stojí nějakou námahu.

Zpráva o smrti Jana Křtitele totiž přiměla Pána, aby nasedl na loď a odešel na pusté místo, kde by mohl být sám. Chce zde v tichosti vzdát chválu svému Otci za svého Předchůdce, který oslavil Boha tím nejvyšším možným způsobem: stal se předchůdcem Božího Syna také ve své mučednické smrti. Jan zahajuje nekonečnou řadu těch, kteří

potvrdí svou věrnost i za cenu svého vlastního života. Ta řada ještě zdaleka nekončí a může se stát, že se obrátí s pozváním i k tobě. Ale neboj se toho. *Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Pronásledování nebo zabít?* Jestliže tě taková možnost léká, máš o důvod více vyhledat Ježíše a odevzdat se mu tak, aby i za tebe mohl děkovat svému Otci. Aby to mohl udělat, je připraven nahradit tvůj lidský strach radostnou nadějí. Svěř se mu zcela a bez výhrad, aby tě vyzbrojil stejnou věrností a láskou jako svého Předchůdce, který zaplesal radostí ze setkání s Pánem již v mateřském lůně.

Ježíš chtěl dopřát trochu odpočinku i svým učedníkům, kteří se právě vrátili ze své první evangelizační cesty. Ale nová situace si žádá, aby tento svůj klid záhy přerušili. Přišlo velmi mnoho těch, kteří potřebují Pána. Lidé se vydali na dalekou cestu a hledají ho s velkým úsilím a vytrvalou nadějí. Jen se podívej, jak se opuštěné místo náhle zaplňuje. Přicházejí v celých zástupech a nehledí přitom na námahu, těžkosti, překážky ani na zdravotní obtíže. Každý z nich si uvědomuje, že je nějak poznamenán. Jedni strádají tělesně, jiní trpí ve své duši, ale všechny spojuje jedna naděje a jedna víra, kterou můžeš vyčíst z jejich tváří, když spatřili Ježíše: Ten prorok mi pomůže. Kdyby neměli důvěru, nešli by za ním takový kus cesty. Kolik jsi ušel ty, abys našel svého Pána?

Ježíš ihned povstává, aby jim vyšel vstříc. Před časem jej božský soucit přiměl sestoupit z nebe, aby mohl hojit bídu nešťastných lidí. Nyní se na ně dívá i jako člověk a je ho lidské srdce zachvátil soucit. Je mu líto nejen těch, kteří přišli, ale i těch, kteří tu nejsou, a dokonce i těch, kteří za ním nikdy nepřijdou, protože nechtějí, ačkoliv by tak rád všem projevil svou milosrdnou lásku. Nejvíce je mu líto těch ubožáků, kteří ani nejsou schopni poznat, jak velká je jejich bída. Neměl by ses vypravit za nimi a přesvědčit je, aby přece jen přišli? Naskýtá se tu všem příležitost, která se nemusí opakovat. Vidiš přece na vlastní oči, že Ježíš se ujímá každého a nikoho neodmítá. Jestliže zatím ještě váháš, pospěš k Ježíši a vypros si své vlastní uzdravení, abys pak mohl o to výmluvněji svědčit i svou vlastní zkušeností, jak dobrý je Pán. Jdi a všude vyprávěj, jak šťastní jsou všichni ti, kteří přijali a okusili Ježíšovu milosrdnou moc.

Pozoruj Pána při jeho díle. Bez přestání slouží tisícům potřebných a neohlíží se na únavu ani na čas. Ale ani ti, kteří ho vyhledali a přišli za ním, nemyslí na pohodlí ani na návrat a těší se z přítomnosti svého nejsvětějšího dobrodince. V Ježíšově společnosti se čas nepočítá. Teprve když se schyluje k večeru, přicházejí učedníci s návrhem, že by měl Ježíš zástup propustit, aby si opatřil nezbytnou stravu, protože na tomto pustém místě se nic k jídlu nenajde. Ale Pán je jiného názoru: »Jak je mohu poslat pryč, když mě hledali s takovou horlivostí, že při tom nemysleli ani na sebe? Jsou našimi hosty. *Postarejte se o ně vy!*«

Učedníci však hledí plni rozpaků na pouhých pět chlebů a k tomu dvě ryby, které mají k dispozici. Jsou ještě příliš v zajetí svých lidských možností, než aby pochopili, že nic z toho, co jim Pán ukládá, nesmějí pokládat za nemožné, a to tím spíše, když jde o službu bližním. To je tajemství největších dobrodinců lidstva, kteří se dali s láskou a ochotou do práce i s holýma rukama a *všechno jim bylo přidáno*⁽¹⁾. Když máš splnit Ježíšovu vůli, neohlížej se na svou nemohoucnost, ale důvěřuj v Jeho všemohoucnost. Cesta k zázraku je vždy otevřená, když se postupuje tak, jak to nyní vidiš na vlastní oči: Ježíš je tím, kdo *dobrořečí a láme*, a učedníci jenom roznášejí. Kdykoliv bys chtěl postupovat jinak, jsi Božím zázrakům na překážku. Především zde hledej pravou příčinu mnoha svých dosavadních nezdarů.

Až se nasytíš z Ježíšových darů, pomáhej sesbírat to velké množství kousků, které zbyly z pouhých pěti chlebů a dvou rybiček. Nyní je čas, abys projevil Pánu svou vděčnost za jeho hostinu a také za jeho lekci víry v Boží nejlaskavější péči. Když ses přesvěd-

čil, jak je Bůh *milosrdný a milostivý, shovívavý a plný lásky*, že je *ke všem dobrotivý a má soucit se všemi svými tvory*, nikdy už nepropadej malomyslnosti. Jsi-li plně v jeho službách, vždy můžeš doufat, že ti dá pokrm v pravý čas.⁽²⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,1-3

Toto pravi Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojd'te k vodě; i když jste bez stříbra, pojd'te, zásobte se a jezte, pojd'te a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesyť? Slyšte mě, a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojd'te ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uza-vřu s vámi věčnou smlouvu na věrných sli-bech daných Davidovi.“

2. čtení – Řím 8,35.37-39

Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabít? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium – Mt 14,13-21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

čil, jak je Bůh *milosrdný a milostivý, shovívavý a plný lásky*, že je *ke všem dobrotivý a má soucit se všemi svými tvory*, nikdy už nepropadej malomyslnosti. Jsi-li plně v jeho službách, vždy můžeš doufat, že ti dá pokrm v pravý čas.⁽²⁾

Poslouchej Pána a naplní tě nový život.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 6,33; ⁽²⁾ resp. Ž 144.

Jaký to byl život: narodil se roku 1912 jako korunní princ Rakouska-Uherska a po smrti císaře Františka Josefa se ve čtyřech letech věku stal následníkem trůnu habsburské monarchie a v šesti letech na konci první světové války vyhnancem, kterého pak Hitler pronásledoval a pomlouval a kterého v roce 1945 Republika Rakousko opět vypověděla. V 66 letech začala jeho překvapivá třetí kariéra jako člena a později jako místopředsedy Evropského parlamentu a nakonec se stal svědomím a vizionářem sjednocené Evropy.

Otto se svým otcem, bl. Františkem Josefem I.

Otto Habsburský byl celá desetiletí nenáviděný a obávaný, ale také milovaný a ctěný. Jako jeho předek císař Friedrich III. porazil své odpůrce tím, že je přežil. Časně ráno 4. července zemřel Otto Habsburk ve věku 98 let v Pöckingu am Starnberger See v kruhu svých dětí a vnuků.

Jeho život byl poznamenán neúnavnou aktivitou a plněním povinností. Narodil se a byl vychováván k tomu, stát se spravedlivým císařem mnoha národů a nezištným obhájcem lidských práv, nepodplatitelným zastáncem utlačovaných národů a přímluvcem bezradných, bojovníkem za svobodu a mír sjednocené Evropy. Pád s dramatickými následky ho vytrhl z jeho pracovitě každodennosti.

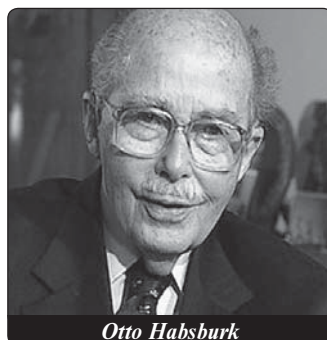
I po svém odchodu z Evropského parlamentu v červnu roku 1999 měl Otto svůj kalendář přeplněný termíny, psal knihy, publikoval komentáře. Ale pád

Říkali mu „Otto Evropský“ Otto Habsburk, následník trůnu a evropský politik, svědek času a vizionář století, zemřel ve věku 98 let

v červnu 2009 a smrt jeho ženy Reginy v únoru 2010 po takřka 60 letech šťastného manželství byly tvrdým zlomem. Otto Habsburk se po 96 letech stáhl zcela z veřejnosti. Skončil s aktivním životem a politikou, žil tichým, zdrženlivým a kontemplativním životem.

Povolán řídit osudy

Když vévodkyně Zita, rozená princezna z Bourbon-Parmy porodila 20. listopadu 1912 svého prvorozeného, napsaly Neue Freie Presse: „V novorozeném synu ukazuje se císaři Františku Josefovi budoucí nositel vlády v rakousko-uherské monarchii, císař, který je s lidskou pravděpodobností povolán řídit v první čtvrtině 20. století osudy tohoto státu snad v pokojnějších dnech, než jaké nyní prožíváme.“ Bylo to svým způsobem prorocké, ale ve zcela jiném smyslu: roku 1914 byl následník trůnu hrabě František Ferdinand v Sarajevu zavražděn a vypukla první světová válka. Roku 1916 zemřel šedivý monarcha, který vládl 68 let. Odtův otec, v roce 2004 blahořečený Karel I., se v 29 letech stal císařem. Korunovace v Budapešti se pro Otta stala nejhlubší vzpomínkou z dětství. Zoufalé poku-

Otto Habsburk

sy císaře Karla ukončit vražednou světovou válku a zachránit mnohanárodní stát ztroskotaly na válečné euforii a naději ve vítězství v Berlíně i v Paříži. Roku 1918 ležel starý svět v troskách. Nacionalistické ideologie roztrhaly říši ve středu Evropy. Rakousko-Uhersko se rozpadlo.

Císařská rodina byla zbavena všeho majetku a uchýlila se do Švýcarska. Dva pokusy zachránit alespoň Maďarsko před chaosem a radikálními silami žalostně ztroskotaly. Velká Británie byla rozhodnuta Habsburky izolovat. Císař Karel i s císařovnou Zitou a dětmi byli poslání do vyhnanství na ostrov Madeiru, kde císař v roce 1922 zemřel na zápal plic.

Prvorozený syn stál u jeho smrtelné postele. Později vzpomíná: „Když jsem ho viděl v jeho poslední den – v hodině prav-

dy – věděl jsem, že jeho život byl úspěšný. Když jde člověk vstříc svému Stvořiteli, platí jen povinnost vyplnit jeho vůli. Jeho umírání mi ukázalo, že – nakolik je jeho svědomí čisté – se nemůže jednat o žádný nezdar.“

Stíhán a pronásledován Hitlerovým zatykačem

V očích monarchistů se desetiletý Otto po smrti svého otce stal hlavou rakouského domu a císařem. Plnění povinností, kterému se naučil od svého otce, určilo nyní celý jeho další život. Nejdříve to spočívalo ve vzdělávání, nad kterým císařovna Zita bděla se železnou kázní. Za chudých podmínek žila jeho rodina v Madridu, v Baskicku a později v Belgii.

Císařovna Zita se svými dětmi

Otto se učil řečem, studoval právní vědy, promoval na Katolické univerzitě v Lovani. V roce 1933 ho zasáhly světové dějiny. Adolf Hitler ve své knize Mein Kampf – kterou Otto Habsburk nazýval často „Můj boj s německou řečí“ – habsburskou monarchii hanebně pomlouval. Nyní však hledal kontakt s následníkem trůnu. Otto však odmítl: „Chtěl mě v Rakousku zapřáhnout do své káry jako Viléma v Prusku.“ Führer byl vzteklý, zuřil proti „synu zrádce Karla a světové intrikánky Zity“.

Několikrát unikl Otto o vlas zatčení, jednou dobrodružnému pokusu o únos ve Francii. Začala jeho první samostatná politická bitva: pokus zabránit anšlusu Rakouska k Hitlerově Říši. Otto dal v sázku zájmy své ro-

BENEDIKT XVI. O OTTO HABSBUKOVÍ

Benedikt XVI. ocenil Otto Habsburka jako „velkého Evropana“, který neúnavně bojoval za mír, soužití mezi národy a spravedlivý řád na tomto kontinentu. Jeho dlouhý a bohatou aktivitou naplněný život je svědkem proměnlivých dějin Evropy.

SVATEBNÍ KLENOT REGINY HABSBUKOVÉ V MARIAZELL

Svatební koruna hraběnky Reginy, která byla součástí rodinných šperků jejího rodu, byla po svatbě darována Matce Boží v Mariazell. Podle této korunky dal priorát zhotovit ještě korunku pro Jezulátko. Obě korunky požehnal papež Pius XII. Korunky zdobily Matku Boží naposled ve dnech 10. a 11. července 2010 během smutečních obřadů za Reginu v Pöckingu a v Heldburgu.

Kath-net

POSLEDNÍ DOPIS ADRESOVAL OTTO HABSBURK FARNOSTI V BRANDÝSE NAD LABEM

diny a majetkové nároky, spolupracoval s kancléřem republiky ve Vídni, aby zabránil vstupu Hitlera do Rakouska.

Když Otto viděl, že kancléř Schuschnigg už není schopen vzdorovat, vsadil všechno na jednu kartu: nabídl kancléři, že sám povede boj proti Hitlerovi. Bylo to sebevražedné, jak Otto později sám doznal. Byl ochoten bojovat a padnout za vlast. Tím by se však stal před celým světem viditelnou obětí Hitlera.

Schuschnigg se domníval, že ví všechno lépe než korunní princ v exilu. „Operaci Otto“ obsadil Hitler r. 1938 Rakousko a na císařskou rodinu vystavil zatykač. Zatímco jejich přátelé ve Vídni byli pozatýkáni a jeho bratrance deportováni do Dachau, Otto organizoval ve Francii tisíce viz pro židovské uprchlíky. R. 1940 jen tak tak unikl před německými oddíly a musel emigrovat od USA.

Ve Washingtonu bojoval za uznání rakouské exilové vlády a za sebeurčení Jižního Tyrolska, proti bombardování rakouských měst, proti vyhnání Němců ze Sudet a z německého Východu a proti plánu přenechat Stalínovi východní Evropu. Jasnozřivěji než jiní předpovídal během druhé světové války nebezpečí, které hrozí z SSSR. Když se v roce 1944 vrátil do Evropy, byl 32letý Habsburk přesvědčným vizionářem spojené Evropy.

I když se jako nikdo jiný zasloužil o svou vlast Rakousko, prozatímní rakouská vláda s okupační sovětskou mocí ho opět z Rakouska vykázala. Bojoval nezištně 12 let za samostatné Rakousko, a v okamžiku jeho vzniku vykázala Republika Rakousko syny císaře Karla ze země.

Soukromý státník, kterému Evropa může důvěřovat

Až do roku 1966 bojoval Otto Habsburk za právo na rakouský pas a vjezd do Rakouska. Byla to temná kapitola dějin Druhé republiky, plná intrik, nechutenství a nespravedlnosti. „Rudá

Poslední dopis, který Otto Habsburk nadiktoval, obsahoval slova díky farnosti a městu Brandýs nad Labem a Staré Boleslavi, jak informovaly české noviny v souvislosti s účastí pražského arcibiskupa Dominika Duky na zádušní mši svatě ve Vídni. Děkovný dopis napsal Otto Habsburk v květnu letošního roku a děkuje v něm za pozvání na slavnostní uložení relikvií v Pamětní kapli císaře Karla v mariánském poutním chrámu ve Staré Boleslavi.

Městská rada v Brandýse-Staré Boleslavi chová ve velké úctě památku posledního rakouského císaře Karla I., kterého v roce 2004 blahorečil papež Jan Pavel II. Každoročně se v říjnu na zámku v Brandýse koná velké sympozium o historii rodu Habsburků.

Obě panovnické osobnosti, spojené se souměstím Brandýs-Stará Boleslav, osobnosti, které církev uctívá – přemyslovský kníže Václav (908–935) a habsburský císař Karel I. (1887–1922) – jsou rodově

polovina“ alpské republiky se bála Habsburků, kteří se již dlouho těšili na mezinárodní scéně vysokému uznání. V USA byl Otto oslavován jako vynikající řečník a státník. Státníci jako Konrád Adenauer, Charles de Gaulle a Robert Schumann vyhledávali jeho rady.

Rakouský Žid William S. Schlamm, nejdříve komunista a pak velký konzervativní publicista, napsal v roce 1977 Ottu Habsburkovi: „Kdybyste se byl stal tím, k čemu jste byl určen, zažil by Západ nejvýznamnějšího císaře od dob Karla Velikého. Ale protože v roce 1918 Západ

Otto Habsburský
s papežem Janem Pavlem II.

spřízněny přes jagellonskou princeznu Annu, jak zdůraznil historik a vedoucí odboru kultury Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav Milan Novák. Dvou těchto sympozií v letech 2006 a 2008 se osobně účastnil i Otto Habsburk.

Je známo, že Ottův otec Karel I. jako velitel vojenského regimentu umístěného v Brandýse prožil v městě při Labi v letech 1908 až 1912 „nejšťastnější období svého života“. Zde začal svůj manželský a rodinný život, když se roku 1911 oženil se Zitou von Bourbon-Parma, a zde prožili první rok svého společného života.

Města Brandýs a Stará Boleslav byla spojena v dvojměstí po roce 1918. Obě poloviny dnes spojuje jeden starý a jeden nový most přes Labe. Zámek císaře Karla I. zkonfiskoval československý stát roku 1919 spolu s veškerým habsburským majetkem. Dnes je zámek ve vlastnictví města.

Zuzana Gluchnikova
(redakčně kráceno)

upadl do zmatků, má ve Vás dnes Evropa jediného soukromého státníka, kterému může důvěřovat.“

Otto Habsburský
se svou manželkou Reginou

Otto Habsburk byl po celá desetiletí státníkem bez státu, po několik let dokonce bez státní příslušnosti. V projevech, knihách a novinových článcích horoval jako vizionář pro sjednocenou Evropu, angažoval se pro znovuzapojení Španělska a Portugalska do evropského vývoje, organizoval pomoc utlačovaným ve východním bloku.

Po smrti Richarda Coudenhove-Kalergi převzal vedení Mezinárodní panevropské unie. Nová etapa jeho života začala, když Franz Josef Strauß otevřel Habsburkovi možnost kandidovat v přímých volbách do Evropského parlamentu.

Jako 66letý politik bojoval za mandát CSU a získal 3. pozici na kandidátní listině. Willy Brandt a Helmut Schmidt oslavovali toho bojovníka proti „studené válce“ a hájil ho tehdejší mnichovský arcibiskup Joseph Ratzinger.

Porazil své protivníky tím, že je přežil

Dva roky působil Otto Habsburk v Evropském parlamentu. Platil záhy za největšího zastánce národů a skupin za železnou oponou, s nemírnou pílí bojoval ve dne v noci i za ty nejmenší občanské záležitosti. Nakonec se jako místopředseda Evropského parlamentu stal svědomím Evropy a měl přátele a obdivovatele ve všech frakcích. Jeho sebekázeň a osobní pracovitost uchvacovaly i jeho ideologické odpůrce.

A pak se splnily jeho nejodvážnější vize: Sovětský svaz, východní blok, Jugoslávie se zhroutily. Habsburk usiloval o rychlé uznání nově vznikajících států a rozšíření Evropské unie. Národy, které strádaly pod sovětským jařmem, nemohly najít ve Štrasburku moudřejšího a pilnějšiho obhájce svých zájmů než neúnavného a mnohohojazyčného Habsburka.

K tomu přistoupilo velké životní zadostučinění: r. 2004 prohlásil Jan Pavel II. jeho otce císaře Karla I. blahosloveným. Ottu však nezajímaly vavříny, nýbrž práce. On, který po svém otci nezdědil ani korunu, ani říši, zdědil nicméně jeho odpovědnost před Bohem a před dějiny a s pocitem povinnosti kráčel stále radostně vpřed, až do pondělku 4. července.

Die Tagespost 5. července 2011
Překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu

Úryvek z této knihy ve Světle a v Matičním zpravodaji vzbudil velkou pozornost. Připravili jsme proto několik pokračování z knihy autora, který byl spolupracovníkem zesnulého Dona Gobbioho při zakládání Mariánského kněžského hnutí v 70. letech minulého století.

Mons. Ottavio Michelinim se narodil v San Giacomo di Roncole di Mirandola 14. srpna 1906. Již jako chlapec vstoupil do malého semináře, ale jeho studium trpělo v důsledku jeho vratkého zdraví. Nicméně přijal nejdříve nižší a pak jáhenská svěcení a 12. března 1932 byl vysvěcen na kněze. V letech své kněžské služby se podle vyjádření představených vyznačoval uvědomělou zbožností, pastorační horlivostí a věrností k učitelskému úřadu Církve.

Jako farář v San Martino Carano organizoval III. diecézní eucharistický kongres. Tato událost měla ohlas i v L'Osservatore Romano. Pozval různé biskupy, kteří pak velmi ocenili jeho organizační úsilí a P. Ottavio byl jmenován monsignorem. Vynikal také v charitativní činnosti. Katedrálím kanovníkem byl jmenován 1. srpna 1970. Zemřel 15. října 1979 v Quistello u Mantovy.

V roce 1972 vstoupil do Mariánského kněžského hnutí a spolupracoval s Donem Gobbim na jeho začátcích až do své smrti. Přijímal v té době poselství Pána Ježíše, která pak byla publikována pod názvem „Ježíšova sdělení jednomu knězi“.

Tato poselství hovoří zanícenými slovy o těžké duchovní a mravní situaci současného světa, vnitřní vzpouře a zmatcích v církvi a o nedostacích v pastorační práci i o problémech, které vznikly v důsledku hluboké krize víry. Pán ve svých sděleních mluví o „budoucím očistění a novém jaru pro lidstvo a Církev, o novém, dosud nevidaném úsvitu“.

ÚVOD

Proč si Bůh zvolil mne?

Kdo jsem? Jsem zrnko prachu ve srovnání s vesmírem, jsem méně než kapička ve srovnání s oceánem, jsem méně než červíček, který se plazí v bahnu země. Jsem ubohý kněz, ze všech nejméně kultivovaný a vzdělaný, nejméně zkušený, ubohý kněz bohatý pouze na nesčetnou ubohost všeho druhu.

Proč si Bůh vybral právě mne? Aby bylo jasné, že nejsem nic jiného než ubohý nástroj v jeho rukou, aby každý pochopil, že jsem jen obyčejné pero, již můj krasopis je symbolem mé nesmírné ubohosti a nicoty.

Proč si Bůh vybral mne? Aby zahanbil pyšné, naduté pýchou

pro jejich znalosti, ty, kteří naplnili církev bludy a otrávilí duše.

Ano, šíří omezenosti, bludy o Bohu, o Církvi, o Panně Marii, o Zjevení; Bůh je nekonečně jednoduchý a chce, abychom byli i my prostí a jednoduší.

„Vpravdě vám říkám, nebudete-li prostí jako tito maličci, nevejdete do nebeského království.“ Jim stačí, aby z prostých věcí udělali složité, aby vymysleli nová slova, nové názvy, aby předváděli tak svou moudrost a přitahovali druhé.

Tento krátký úvod pokládám za užitečný, ne-li nutný, aby se vytvořil mezi mnou, nástrojem, a čtenáři, kterým je adresována tato kniha a kteří jsou také zapojeni do plánu lásky Boží prozřetelnosti, duchov-

ni vztah, který usnadňuje uskutečnění Boží vůle.

Květen 1975

CHCI, ABY BYLI ŽIVÍ

Můj synu, nejsem spokojen s tím, že mnoho kněží má ke Mně sotva formální vztah.

Synu, chci, aby moji kněží měli aktivní účast na mém vykoupení.

Chci mít své kněze s sebou na Kalvárii. Mnozí odmítají následovat Mě na mém bolestném výstupu.

Chci, aby se moji kněží se Mnou modlili a působili v Eucharistii. Někteří ani nevěří v moji přítomnost na oltářích, jiní Mě přehlížejí a zapomínají na Mne, jiní – noví Jidáši – Mě zrazují.

Chci, aby moji kněží byli budovateli Království duší a nikoliv pustošiteli mého království!

Chci od svých kněží lásku, protože je od věčnosti nekonečně miluji. Duší lásky je utrpení: milujeme jen v té míře, v jaké trpíme. Ale dnes mnozí prchají před utrpením, a tím před láskou.

Synu, chci, aby si moji kněží byli vědomi odpovědnosti, aby si byli vědomi své role v mém mystickém Těle. Chci, aby byli živí: hořeli milostí, vírou, láskou, tedy utrpením.

Kolik času se ztrácí, kolik dobra není vykonáno, kolik je překážek a nesnází v mém mystickém Těle! Jaké mrhání nadpřirozeným, protože mnozí mají jen sotva zdání víry, naděje a lásky.

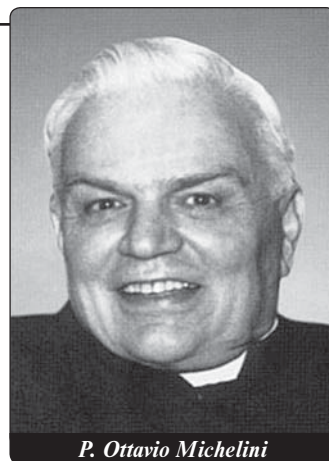
Ubozí moji kněží, kteří tápou ve tmách! Miluji je, synu, a chci jejich obrácení. Udivuje tě, že tě žádám, abys za ně aspoň trochu trpěl a modlil se?

Chci je mít uvědomělé

Ježíši, dej mi pochopit, co chceš od nás kněží.

Už jsem ti to řekl: chci, aby si byli vědomi svého povolání. Vybral jsem si je se zvláštním zalíbením a láskou.

Chci, aby si kněží byli vědomi své účasti na mé oběti, nikoliv symbolické, ale skutečné. To vyžaduje spojení a splynutí

P. Ottavio Michelinim

mého a jejich utrpení. Nikoliv vnější formalismus, ale úžasná a strašná skutečnost: mše svatá!

Kněz se musí se Mnou spojit v mé oběti Otci. Jaká je to mše, když kněz postrádá toto vědomí a přesvědčení?

Pomysli, můj synu, jakou velikost, důstojnost a moc jsem dal svým kněžím! Moc proměňovat chléb a víno ve Mne samotného: v mé Tělo a moji Krev, ve Mne celého. V jejich rukou se každodenně opakuje zázrak Vtělení.

Ustanovil jsem je jako strážce a rozdělovače božských plodů tajemství vykoupení. Udělil jsem jim božskou moc odpouštět nebo zadržet hříchy lidí.

Jako svého domnělého otce ustanovil jsem je na zemi svými strážci. Ale jaký je u mnohých rozdíl mezi láskou, s jakou Mě opatroval svatý Josef, a jejich nečestností ke Mně ve svatostánku!

Synu, svěřil jsem svým kněžím úkol hlásat moje Slovo. Ale jakým způsobem uskutečňují tuto kněžskou službu? Vyjadřuje to jalovost, jaká provází jejich kázání.

Svěřil jsem svým kněžím úkol bojovat proti temným silám pekla. Ale kdo se snaží, aby to dělal, aby lovil demony? K tomu je zapotřebí, aby směřovali ke svatosti; tak jako nemocní ke svému uzdravení potřebují modlitbu a umrtvování.

Můj synu, chci, aby moji kněží byli svatí, protože musí posvěcovat. Nesmí ve své službě uzavírat smír s lidskými prostředky, jak to mnozí dělají. Nesmí důvěřovat tvorům, ale mému milosrdnému Srdci a Neposkrvněnému Srdci mé Matky.

Kněží jsou moji skuteční služebníci, ale nemají až na malé výjimky vědomí, co to znamená. Jsou mými vyslanci, akreditovaní ode Mne pro lidi, pro rodiny, pro národy.

Jdou se světem

Kněží jsou reálně účastní mého věčného kněžství. Kněz je protagonistou mého mystického Těla, velkých nadpřirozených událostí.

Kněží musí být hostie, aby se darovali a obětovali pro spásu bratří.

Je to velmi těžký hřích, myslit si, že spasí duše svými lidskými zdroji rozumu a aktivity. Každá vnější aktivita kněze, která postrádá víru, lásku, utrpení a modlitbu, je ničím, je to prázdnota.

Kněžství je služba. Kdo slouží, odlišuje se od toho, komu slouží, neidentifikuje se s osobami, kterým posluhuje. Kněz se musí odlišovat od duší, které jsou mu svěřeny, jako se pastýř liší od svého stáda.

Kdyby kněží viděli velikost své důstojnosti, vznešenou nadpřirozenou moc, kterou jsou vybaveni (tak jak tyto věci viděl svatý František z Assisi), měli by k sobě a ke svým spolubratřím velkou, zbožnou úctu.

Bohužel, můj synu, někteří hledají jen sebe a zapomínají na Mne. Mnozí jdou se světem a ani neví, že svět není Boží, ale Satanův.

Někteří Mě zrazují, jiní pustoší mé království a zasévají v duších bludy a hereze. Jiní jsou vyprahlí pro nedostatek životní mízy v duši: lásky, jejíž pravou duší je utrpení. Musíš se proto modlit a obětovat, s citlivou vstřícností odpovídat na mé volání k odčinění, k pokání, k modlitbě, aby se všichni moji kněží obrátili. Ano, aby se obrátili a každý z nich zaujal své místo v mystickém Těle k větší Boží slávě a ke spásu duší.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Správné chování dětí v domě Božím

Zde je dům Boží a brána nebes ...

Těmito slovy začíná *Introit* mešních textů k posvěcení chrámu.

Měli bychom je mít na mysli, kdykoliv vstupujeme do chrámu. Připomínají nám, kdo v tomto domě přebývá, a je naším úkolem, abychom do této skutečnosti co nejdříve zasvětili i naše děti. Zvláštní Boží přítomnost nás zavazuje, abychom je od počátku učili, jak se mají v Božím domě chovat. Držení těla pomáhá duši probouzet úkon klanění, kterým jsme Bohu povinni. Všimneme si především tří bodů, které jsou: ticho, chování a dobrý příklad.

Cvičení v zachování ticha

Bůh stvořil naši duši v tichu. Při křtu nás znovu vnořil do tajemného ticha. Pomáhejme i těm nejmenším zachovávat v kostele ticho. Pokud je dítě potichu, necháme je v klidu. Při hlasitém projevu položíme mu něžně ruku na ústa. Postupně pochopí a naučí se, že se zde má chovat tiše. Abychom dosáhli ticha, vyhybejme se tomu, hrát si s ním. Tím bychom jen podpořili jeho zvyk obracet neklidem na sebe pozornost a tak si ji vynucovat. Pokud se nám nedaří dítě utišit, musíme s ním na chvíli vyjít z kostela.

Vnější chování

Postupný návyk chovat se tiše pomůže dítěti, aby v kostele zachovalo klid. Dítě má pochopit, že v kostele musí rodiče více pozornosti věnovat Bohu než jemu a že se s ním nemohou mazlit tak, jak to dělají doma. Když je dítě již větší, učíme je sedět v lavici. Kostel ovšem není jediné místo, kde se má dítě učit ovládat své tělo. Snažíme se však, aby začalo rozlišovat mezi domácím prostředím a posvátným prostředím Božího domu. K důstojnému chování Boží

ho dítěte může přispět i sváteční oblečení.

Dobrý příklad

Příklad je důležitým prvkem, který pomáhá dítěti chovat se v kostele správně. Ze zbožného, důstojného a usebraného chování rodičů dítě pochopí, že kostel není totéž co domov. Když dítě vidí své rodiče ve zbožné usebranosti, alespoň krátce je bude napodobovat, brzy ovšem asi podlehe svým proměnlivým náladám. Musíme je proto opakovaně usměrnit. Měl by stačit jeden vážný pohled a pokyn ruky. Málo k tomu pomůže, když dovolíme dítěti, aby si do kostela bralo své hračky. Tím jen smazáváme posvátnost prostředí, potřebu odlišného chování, které by se dítě mělo naučit vnímat a rozlišovat.

Dávat na dítě pozor

Pomůže nám, když dítě již předem připravujeme na čas, který má s námi strávit v kostele. Již před vstupem do kostela je upozorníme, proč bude nutné zachovávat na čas ticho a klid: „Vstupujeme do domu, kde bydlí Pán Ježíš.“ Můžeme dítěti pošeptat do ucha modlitbu, kterou může samo Pána pozdravit. Učíme je také pokleknout a klečat. Snažíme se, aby vidělo na oltář. Rozdělíme děti tak, aby se navzájem nepodněcovaly k neklidu.

Sami přítom ve své modlitbě svěříme své dítě Spasiteli a prosíme, aby mu dal zakusit svou přítomnost, aby mu pomohl prožít dobře tyto chvíle a aby pomáhal i nám vlastním příkladem a chováním vést dítě k Bohu. Je dobré, má-li dítě svou modlitební knížečku. Už doma je učíme, jak si mají při posvátných obřadech počínat, a upozorňujeme na krásné stránky, které nabízí liturgie i dětem.

Smyslem naší výchovy není jen usměrnit vnější chování, ale uvádět je do vztahu k Pánu a do prožívání posvátného dění. Čím více se prohlubuje duch víry, tím samozřejmějším se stává vnější chování spojené s vnitřním klaněním. Může nám v tom pomáhat, když s dítětem navštívíme kostel i mimo nedělní bohoslužbu, aby se Ježíši poklonilo a řeklo mu své prosby i poděkování. Všechno závisí od toho, jak se v dítěti probouzí skutečná láska k Bohu, k Pánu Ježíši a Panně Marii. Dítě musí prožívat, že do kostela nechodí z přinucení a povinnosti, ale z lásky. K tomu nám pomáhá, když naše ratolety seznámíme s příklady svatých dětí, které rády navštěvovaly Ježíše ve svatostánku a rozmlouvaly s ním. Takový vztah dětské duše k Pánu je velmi důležitý pro celý její další život.

Podle Dienst am Glauben

3/2011

MATKA BOŽÍ JE NAŠÍ MATKOU

Bůh je Otec všech stvořených věcí.

Maria je Matka všech znovustvořených věcí.

Bůh je Otec rádu všech věcí.

Maria je Matka obnovení všech věcí.

Bůh zplodil toho, skrze něhož je vše stvořeno.

*Maria porodila toho, skrze něhož bylo všechno zachráněno.
Ó blažená důvěro! Ó jisté útočiště! Matka Boha je naše Matka.*

Sv. Anselm, učitel církve (+1109)

Nejstarší mariánská svatyně Chorvatska se nachází na adriatickém pobřeží v Solinu (antiká Salona), jehož obyvatelé sem počátkem 7. století utekli před Avary do nedalekého Diokleciánova paláce a založili tak dnešní Split. Nejstarší chorvatské poutní místo je u nedalekého přístavu Rijeka na hoře Trsat, kde je Panna Maria uctívána od 10. století. Je zde její milostný obraz „Matka milosti“, který sem dal přenést papež Urban V. v roce 1367 a který dodnes přitahuje věřící. Ústřední mariánskou svatyní země je katedrála v Záhřebu. Je zde ústřední poutní místo „Panna Maria od Hvězdné brány“ v horní části města.

Maria Bistrica však zůstává největším a nejoblíbenějším chorvatským poutním místem a národní svatyní. Přichází sem každý rok více než půl milionu poutníků, v některých letech až 800 000. Toto místo leží v horách 35 km severně od Záhřebu. Sem přicházejí Chorvati se svými prosbami, starostmi a nouzí, ale místo je slavné také díky osudovým událostem, zážrakům a vyslyšeným prosbám. První zmínka o Bistrici je z roku 1209. Chorvatsko-maďarský král Ondřej II. dobyl tehdy zpět to, co ztratil v prohrané občanské válce.

Před blížícími se Turky ukryl v roce 1545 místní farář sochu černé Panny Marie, která se nacházela v nedaleké kapli na místě Vionski Vrh, a zardil ji do zdi farního kostela svatých apoštolů Petra a Pavla. Po jeho smrti upadla socha do zapomnění. Až jeden kněz spatřil na tomto místě zvláštní světlo. Milostná socha byla opět vystavena k uctívání. Ale již 1650 tu byla nová turecká hrozba. Duchovní Madonu s Ježíškem opět zazdili, tentokrát na 34 roky. Pak byla socha z podnětu biskupa postavena na hlavní oltář mezi sochy sv. Petra a Pavla.

Královna Chorvatů

Maria Bistrica je chorvatskou národní svatyní a nejoblíbenějším poutním místem

Maria Bistrica

Přívál poutníků byl tak velký, že chorvatský sabor – parlament – slíbil chrám v roce 1710 velký oltář a svůj slib splnil o pět let později. Množila se zázračná vyslyšení a biskup Juraj Brandjuk se rozhodl kostel zcela zasvětit Panně Marii. Místo se stalo oblíbeným cílem poutníků z celé habsburské monarchie, takže původní kostel již nestačil a byl rozšířen o novogotickou přístavbu. V předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie 1880 zachvátil svatyni velký požár a z chrámu se zachoval jen oltář s milostnou sochou. Již za tři roky byla dokončena stavba nového chrámu. Papež Pius XI. jej v roce 1923 povýšil na baziliku a v roce 1935 arcibiskup Antun Bauer Marii i Di-

Mariánské poutní místo v Maria Bistrica

tě na jejím klíně ozdobil zlatými korunami. Od té doby je Maria Královnou Chorvatů.

Bistrica se stala místem setkávání chorvatských vlastenců a intelektuálů. Vznikl zde „Kulturní

svaz na podporu chorvatské řeči a kultury“ (Matica Hrvatska). Zde také vznikla první chorvatská opera Vatroslava Lisinského „Láska a zlo“ (Ljubav i zloba). Komunisté jugoslávského režimu marně usilovali zrušit popularitu tohoto poutního místa. Záhřebští kněží, kteří vyzývali k uskutečnění slíbené městské pouti, byli odsouzeni k peněžité pokutě.

V adventě 1971 prohlásila biskupská konference svatyni Maria Bistrica za národní svatyni a 13. červen za svátek této Panny Marie. V roce 1981 kráčelo městem Záhřeb šest tisíc věřících s kardinálem Franjem Kuharičem v čele pěšky až k poutní svatyni, protože režim zakázal použití poutních autobusů. Při Eucharistickém kongresu u příležitosti 300. výročí svatyně a 1300. výročí pokřesťanství Chorvatska přišlo na poutní místo 400 000 katolíků z celé Jugoslávie.

V roce 1995 na konci války a po upevnění samostatnosti Chorvatska založil zde kardinál Kuharič karmelitánský klášter a uskutečnil tak ideu svého předchůdce, bl. kardinála Stepinace z roku 1941. Papež Jan Pavel II. na tomto mariánském místě prohlásil 3. října 1998 chorvatského mučedníka kardinála Stepinace blahosloveným a současně otevřel karmelitánský klášter. Papežskou návštěvu v roce 2003 připomíná socha. Na vrchu proti bazilice se nachází křížová cesta, jejíž zastavení zhotovili chorvatští umělci. Ústředním cílem poutníků však zůstává černá Madona, která již celá staletí plní prosby svých ctitelů.

Pilgerzeitung 2011
Překlad I-š

Maria Panno, přišel čas...

Vpátek 8. července 2011 si Pán povolal k sobě pana Mojmira Trávníčka, literárního znalce, kritika a především vzácného člověka a křesťana.

Narodil se 17. prosince 1931 ve Vsetíně jako syn řídicího obecné školy. Na Valašsku strávil celý svůj život a byl znalcem duše tohoto kraje, jeho stránek světlých i stinných. Většinu života pracoval jako správce plicního sanatoria v Huslenkách, takže svět knížek a literatury se stal jeho povoláním jaksí nad rámec vlastního zaměstnání.

Nestal se sběratelem knih ani bibliofilem, ale především vnímavým čtenářem, který samostudiem získává široký rozhled o umělecké i lidové slovesnosti. Věděl, že každé slovo psané odvozuje svůj původ od Slova Vtěleného, které bylo na počátku, nyní i vždycky... Když jsme společně v roce 2005 připravovali pro Matici cyrilometodějskou obsáhlý výbor mariánské poezie českých autorů, vybral jako název jeden z veršů svého oblíbeného básníka Jana Zahradníčka: *Maria Panno, Matko Slova*.

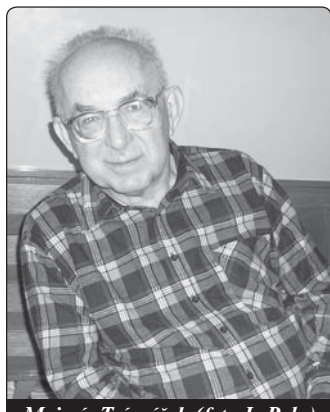
Ten výbor, či spíše antologie české mariánské poezie, vznikl z hlubokého porozumění tomu, jakým způsobem oslavuje každý z autorů Matku Boží. Jejím věrným ctitelem byl i Mojmir Trávníček.

Chtěli jsme společně ještě připravit konferenci u příležitosti jubilejního roku 2012, která by se věnovala zpracování motivu Svatého Hostýna v české literatuře. Poslední e-mail, v němž vyjadřuje radost z tohoto „námetu k práci“, mi poslal 8. května. V ten den slavíme památku Panny Marie, Prostřednice všech milostí. V tomto dopise píše:

„Mám hojnost, snad až úplnost ohlasů a obrazů svatohostýnských ve verších českých bás-

níků. Horší je to s prozaickými ohlasy, kde toho u klasiků jistě je dost, ale člověk si nepovzpomíná na všechny Mrštíky a ostatní. Ale dáme to jistě nějak dohromady.“

Znalec díla Jana Čepa, Jakuba Demla, Jana Zahradníčka, Jaroslava Durycha, Ivana Slavíka a desítek dalších autorů vydal jednu monografii (*Pout' a vyhnanství*, 1996), a několik souborů esejů, vzpomínkových statí, portrétů a literárních studií.

Mojmír Trávníček (foto J. Pala)

V jeho pracovně doma v Novém Hrozenkově byly knihy v řadách vyrovnaných až ke stropu. Velkou část z nich tvořila díla duchovních autorů, církevních otců, mystiků a světců. Mojmír Trávníček byl také autorem antologie modliteb *Malý nebeklíč* (1997).

Nyní se nám Mojmír Trávníček stává přímluvcem, který již nevidí „jako v zrcadle“, v symbolice jazyka, slov a obrazů, ale tváří v Tvář.

Nám zbývá vrátit se pro tento čas k veršům Jana Zahradníčka:

*„...By zapálil blesk slova mého,
dej, Matko Boží Hostýnská,
všem skrytým v blankyt
pláště tvého
splň jejich přání dětinská,
však pravá přec, když biče sviští
a strach si kráčí zbaven pout,
v strhané oči hrůzy příští
jak pohlédnout,
jak pohlédnout!“*

Petr Cekota

S tížnosti, že předávání víry mezi generacemi vážně, jsou všem známé. K přípravě na první svaté přijímání nebo biřmování přichází mnoho dětí a mladých lidí bez konkrétní základny víry a bez znalostí. Jedním z hlavních důvodů je, že z rodin zmizely živé projevy víry. Společná modlitba večer, u stolu, společný růženec a Anděl Páně se narmoze pokládají za přežitek a netvoří již každodennost v našich rodinách.

Účastníci symposia svatého Josefa v Kavealer přišli s podnětem, jak znovu předávat zapomínanou víru mezi generacemi: pouti prarodičů s vnuky. Již desetiletí to patří k poutnímu programu v Marienstadt a k životu mnoha rodin.

Objevila se tato myšlenka: Co dítě prožije se svými prarodiči, to pak uplatňuje také vůči svým vnukům a obě strany jsou tím obohaceny. Víra z babičky a dědečka přeskočí na vnuky, protože v dětském věku se člověk snáze učí.

Tento start k oživení se skutečně podařil. Od doby, kdy prarodiče opět putují se svými vnuky, stále více poutních míst zažívá tento model. Šedivá paní Marie Frauke si velmi živě vzpomíná na svou první pouť s babičkou do Marienstadt, kterou spolu vykonaly ruku v ruce. Vypravily se tehdy k Těšitelce zarmoucených. „Pouť do Kavelaeru s mojí babičkou a její zbožnost měly pro můj život nenahraditelný význam, a proto jsem ráda, že mohu i já svým vnukům zprostředkovat krásu víry.“

S ní se vydalo letos na pouť asi padesát babiček s vnoučaty a strávily v Marienstadt jeden den. Při společné bohoslužbě připomněl kněz evangelium o dvanáctiletém Ježíši v chrámě: „Jako Ježíš chodil do Jeruzaléma, tehdy největšího poutního místa, tak to dnes platí také pro Marienstadt.“ A pozval děti, aby tento den věno-

Stavět mosty ke Kristu

**Babičky jako nejkratší cesta k Bohu:
pouti k mariánským svatyním spojují generace.**

valy Bohu, chválily ho modlitbou a písněmi, hledaly pomoc u Panny Marie a učily se stále více poznávat víru. „Jako Ježíš

kladl učeným v chrámě otázky, tak se i vy ptejte svých prarodičů a učte se od nich jejich životní zkušenosti, jejich moudrosti a lásce k Bohu,“ povzbuzoval kněz mladé posluchače.

Odpoledne mohly děti v domě Petra Canisia malovat náboženské motivy na dřevěné oltářiky. Pak se konala opět společná modlitba před zázračným obrazem a poutníci se vydali na zpáteční cestu.

Farností, které pořádají takové pouti prarodičů s vnuky, stále přibývá. V diecézi Limburg přišlo na první takovou pouť sedmdesát účastníků a chtě-

jí pokračovat. Tyto pouti staví prarodiče často před nemalé nároky. Děti, zvláště ty nejstarší, jim kladou otázky, na které někdy není snadno odpovědět. U dospělých narozených v padesátých a šedesátých letech mohou také některé znalosti váznout. Při té příležitosti se může vyjasnit mnoho předsudků a probudit zájem o pravou víru. Dar víry se lépe a účinněji předává na kolenou v krásném poutním prostředí než ve školní lavici. Pouti se stávají pro obě generace příležitostí „natankovat“ potřebné síly. Je zde také příležitost modlit se za potřebné, za rodiče.

V té věci udělali velmi dobré zkušenosti i ve Velké Británii.

Příklad účinnosti této cesty zná i ruské křesťanství. Mnozí se ptají, jak mohla víra přežít smrtelné pronásledování stalinického režimu po tak dlouhou dobu, kdy 80 % kostelů a klášterů bylo pobořeno, velká část kněží povražděna a zavlčena na Sibiř. Klíčem je předávání víry „bábuškami“, které nenarušila protináboženská propaganda a které se svými vnuky zase rozsvěcují svíčky před ikonami a poslouchají Boží slovo. Dnes je v Rusku opět 50 % lidí pokřtěno, více než v bývalé NDR či v ČR.

Podle Die Tagespost
Překlad -lš-

PROCES S VRAHEM BISKUPA PADOVESEHO

Proces s Muratem Altunem, který je obviněn z vraždy biskupa Padoveseho, začne na podzim. Průtah zahájení způsobil obhájce, který označil svého mandanta za duševně chorého. Soudní institut však prohlásil pachatele za plně příčetného. Altun je podezřelý, že 3. června 2010 probodl předsedu turecké biskupské konference Luigiho Padoveseho, u kterého pracoval jako osobní řidič.

ATEISTÉ DO ASSISI

Na mírové setkání v Assisi v říjnu pozval Vatikán také pět nevěřících intelektuálů. Tyto osobnosti mají zastupovat oblast kultury a vědy, která se nehlásí k žádnému náboženství, ale zastává pouze eticko-humanistický světový názor.

Kath-net

ZÁŘÍCÍ TVÁŘ PANNY MARIE V ITATI V ARGENTINĚ

V roce 1615 přišli dva španělští misionáři, bratr Alfons Bonaventura a Luis Balanos, do Itati, malé vesnice na břehu řeky Paraná, aby zde založili misijní stanic. Přinesli s sebou sochu Panny Marie a postavili pro ni kapli.

Po nějaké době Indiáni kapli zpusťovali a socha Matky Boží zmizela. Dva dny nato podle podání dvě indiánské děti z kmene Guaranů jely v kánoi po řece a spatřily v opuštěném místě na říčním balvanu sochu Panny Marie, krásnější než dříve a obklopenou zářícím světlem. Uvědomily o tom misionáře a celá vesnice vyšla doprovodit nalezenou sochu v procesi zpět domů.

Nyní pro ni postavili skutečnou svatyni a brzy se začalo hovořit o zázraku, který se týkal této sochy a který se několikrát opakoval: proměnila se její tvář. Poprvé se tak stalo na Bílou sobotu r. 1624. Pater Gamara, který ten den slavil mši svatou, o tom podává svědectví: Když zanotoval Regina Coeli, tvář Panny Marie se rozzářila jak dosud nikdy. Kněz svolal Indiány a všichni viděli rozzářenou tvář Panny Marie. Tento jev trval až do velikonočního čtvrtku, pak nabyla socha opět normálního vzezření. Nejméně šedesát dalších svědků dosvědčilo zázračnou proměnu sochy Panny Marie v Itati. Jejich svědectví jsou zapsána v kronice svatyně.

Socha Panny Marie byla 16. července 1900 pod záštitou papeže Lva XIII. slavnostně korunována a Panna Maria z Itati se stala patronkou diecéze Corrientes. Dnes se na tomto místě tyčí nádherná mariánská svatyně, ke které putují poutníci nejčastěji pěšky, i z velkých vzdáleností, aby tak projevíli prostým způsobem své sepětí s nebeskou Matkou. Její svátek se zde slaví vždy 9. července.

Minuta s Marií, 9. července 2011

Úmrtí posledního následníka císařského trůnu vzedmulo v evropské veřejnosti vlnu emocí, třebaže Rakousko-Uhersko si dnes prakticky nikdo nepamatuje. Otto von Habsburk navíc nikdy na trůn neusedl. Byl sice plných 20 let poslancem Evropského parlamentu, ale důvod zájmu o jeho osobu nespočíval ani tak v jeho politické činnosti. Spočíval v příslušnosti k rodině, která mnohým lidem a možná i k jejich vlastnímu podivu stále zprostředkovává vědomí historické kontinuity, ba jakéhosi bezpečného zakotvení v dějinách, jejichž smysl se ve stávajících demokraciích hledá stále hůře.

Postava monarchie má nespornou symbolickou sílu, která politicky sjednocuje, vytváří společenské vztahy, ba dokonce zprostředkovává transcendentní odkaz. Konkrétní panovník sice mohl být podle okolností lepší nebo horší, méně či více inteligentní, poctivý či méně poctivý, ale v každém případě nebyl anonymní a nevládl jako jednotlivec, ale jakožto příslušník určité rodiny, která každému vytváří citelnou zpětnou vazbu či korektiv. Panovník proto mohl vzbuzovat v občanovi emoce, pozitivní i negativní, mohl být milován, tolerován i nenáviděn, ba dokonce mohl pohnout občana, aby mu odpustil, a to přinejmenším právě ve chvíli, jakou je odchod z tohoto světa. Panovníci zkrátka sdílejí s občany své země jejich pomíjivý pozemský úděl.

V demokraciích se mají věci zcela jinak. Živý symbol, utvářející společnost, je v nich vyměněn za zcela neosobní, chladný princip. Ústava je verbální projekt, k němuž nelze pojit mezilidské vztahy jinak než abstraktně, a emoce také nevzbuzuje. Konkrétní celoživotní odpovědnost vládců je v demokracii navíc vystřídána volebními turnusy politických stran, jejichž představitelé běžný volič nevolí, ale jsou mu zkrátka předloženi, aby jim na určitou dobu dal volnou ru-

Demokracie, nebo vláda anonymity?

ku k vládě. Dotyční představitelé pracují ve svých funkcích jako vyměnitelní úředníci, takže odpovědnost je jim zadávána dočasně, anonymně a nesouvisí s jejich rodinnou příslušností. Dříve či později pak zmizí ze scény zpět do svého soukromí. Běžný volič si tak neustále připadá jenom jako divák, který může projevoval spokojenost či nespokojenost, popřípadě se o příštích volbách nadchnout pro jinou politickou stranu, anebo rezignovat na všechny.

Panuje však v demokraciích nějaká hodnotová kontinuita? Čím je určována? Není jejich dějinná orientace temná a snadno konvertibilní na jakoukoli totalitu? V každém případě souvisí s oním záhadným, již dávno globálním ekonomickým systémem, který postrádá tvar i tvář. Je anonymní.

Hovoří-li se v médiích např. o státním dluhu Spojených států amerických, bývá, byť zřídka, zmíněna příslušná astronomická částka, ale nikdy se nemluví o tom, komu se má splácet? Hypotetickou otázkou po existenci konkrétních věřitelů lze označit za projev nějaké konspirační teorie a místo toho lze říci, že ve skutečnosti je dluh pouhým číselným údajem, o který se zajímá nanejvýš jen nějaký filantrop. V takovém případě se však selský rozum táže, proč z toho dělat takové drama. Kdyby však – čistě hypoteticky – tito konkrétní věřitelé opravdu existovali, byli by také jenom obyčejnými smrtelníky, kteří i přes svoji neospravedlnitelnou nezávislost na ekonomickém systému potřebují být vykoupeni Kristem. Týká se to bankéřů, burzovních spekulantů i filantropů. Výsledek je však v obou případech stejný.

V demokraciích je člověk vydán vládě anonymity, stá-

vá se hříčkou svých sobeckých emocí, zejména těch negativních: despektu i zášti vůči levičákům či pravičákům anebo zákulisním režisérům, ať už skutečným, či hypotetickým. Mediální scéna je plná těchto rádo-by neúčastných emocí, které nevěstí nic dobrého. V abstraktním bezcestí demokracie chybí plně lidské společenství, protože záměrně nechce odkazovat nad pozemský horizont.

Je spuštěn mechanismus, ve kterém je všechno nastaveno tak, aby člověk oslavoval sám sebe namísto Boha. V tomto směru se iniciativě meze nekladou. Panuje naprostá svoboda, ba dokonce je kreativně rozšiřována o nové a nové svobody, nová a nová práva. Nezřídka na úkor práv někoho jiného, žijícího třeba na jiném kontinentu, a nezřídka také na úkor rozumu, např. trápí-li se filantropové předlidským a pečují-li o redukci počtu životů těch druhých již od jejich početí. Říká se tomu pokrok. Toto vágní náboženství se ujalo.

Otázkou však je, není-li toto náboženství obyčejným podvodem, který lidem přináší zdánlivé řešení jejich problémů za vysokou cenu odpadnutí od pravdy. Tak alespoň definuje Katechismus katolické církve politickou formu sekularizovaného mesiášství (675–676).

*Česká sekce
Radio Vaticana*

Poznámka redakce: V osobě Otto Habsburka odešla významná osobnost mezinárodního politického života a velký obránce tradičních křesťanských hodnot. Ve velké úctě jej měli i jeho političtí odpůrci, obdivovali jeho příznačnou pracovitost, čestnost a chovali k němu respekt.

Stal se kapucínem během exilu řeholníků v Belgii, vrátil se do Francie jako většina uprchlých řeholníků, aby se účastnil „Velké“ války. V roce 1921 se nachází v Římě, kde vstoupil do mezinárodního serafinského konventu svatého Vavřince z Brindisi. Stalo se tak v roce, kdy Mussolini připravoval založení fašistické strany, a několik měsíců před smrtí Benedikta XV. Obhájil doktorský titul a zůstal v Římě jako ředitel Institutu. Je autorem četných, velmi oceňovaných článků. Na konci první světové války se stal členem Asociace přátel Izraele a odsuzoval rasismus a antisemitismus, který se projevoval v době pontifikátu Pia XI. V roce 1939 byl ve službách francouzského vojenského atašé, ale obava, že fašistická Itálie vstoupí do války po boku Německa, přiměla většinu Francouzů, aby Řím opustili. Dne 20. května byl přidělen do kapucínského kláštera v Marseille: tam asistoval příjezdu mnoha uprchlíků, mezi kterými byla řada Židů. „Zde mě čekala speciální práce, na kterou jsem nikdy nepomyslel. Začal jsem se zabývat Židy, kteří přišli do země, protože prchali před nacisty.“ Židy, kterým hrozilo zatčení, posílal do domu jedné mladé ženy, která mu nabídla pomoc. Ve sklepě u kapucínů začala velká aktivita: vyráběly se tu stovky falešných osobních dokladů, křestních listů, doporučení zaměstnavatelů.

Pokud šlo o Židy ze zahraničí, které hledala policie, pomáhal jim P. Benoît díky známostem, které měl na prefektuře, odkud získával cenné informace o hrozcím nebezpečí.

Tato činnost otce kapucína osvětluje také práci jiných osob, známých i neznámých, které spolupracovaly s nasazením vlastního života na záchraně četných Židů: filosofky Simone Weilové, pastora Heuzé, dominikánů z Parseval a z Perri, ale také Piera Chaix-Bryana, Maurice Brennera, Jeana Murziho, Charle-

Padělatel dokladů ve službách Pia XII.

V knize „Marie-Benoît de Bourg d'Iré (1895-1990)“ nám otec Gerard Cholvy vypráví napínavý příběh Pierra Péteula, syna svatého Františka, nositele medaile „Spravedlivý mezi národy“, narozeného v Bourg d'Iré 30. března 1895.

se Aquately a Antoina Zattary, který spolupracoval při těchto záchranných akcích a nakonec byl deportován a zemřel.

Když v roce 1942 byly tisíce Židů uvězněny v táboře Milles, 20 km od Marseille, a čekaly zde na deportaci do vyhlazovacího tábora, Mons. Delay, biskup v Marseille, získal pro otce Benoîta povolení ke vstupu do tábora a do hotelu Bompard, kde byly zadržovány ženy s dětmi.

Němci vstoupili do Marseille 11. listopadu a pro kapucínského frátera začíná nová životní fáze s velkým rizikem, vyžadující velkou odvahu a nesmírnou lásku. Série zátahů, které nerozlišovaly mezi Francouzi a cizinci, začala 22. ledna. Protože německá okupace blokovala přístav, uzavřela se tím cesta k útěku a jako útočiště zůstala jen italská zóna: P. Benoît orientoval ohrožené do Nizy. Tam v roce 1943 převážně ve spolupráci s Angelem Donatim, ředitelem francouzsko-italské kreditní banky, připravoval bílé doklady, které Židé na útěku mohli využít, když se dostali do departmentu Var. Vypracoval velmi riskantní plán: převést do Itálie 30-50 tisíc Židů, kteří se nacházeli v okupační zóně.

P. Marie-Benoît byl povolán do Říma, kam přišel v prvních dnech června 1943. Konzistoř v Lyonu ho pověřila, aby představil papeži situaci Židů v oblasti

spravované Italy. Jeho generální představený ho Piu XII. představil 16. července 1943. Papež slíbil, „že se bude osobně zajímat o všechny otázky, které mu byly předloženy“. Krátce nato potvrdil Jacques Martin ze státního sekretariátu, že se vyvíjí úsilí v tomto smyslu.

Když byl 25. července svržen Mussolini, P. Marie-Benoît pojal velkou důvěru. Velká část kapucínových projektů ve prospěch Židů, kteří spadali pod italskou jurisdikci, se skutečně realizovala. Španělská vláda intervenovala ve prospěch svých židovských občanů, kteří byli ještě ve Francii. Pius XII. požadoval, aby se ze strany vlád vyvíjel nátlak ve prospěch pronásledovaných Židů. Spojenci byli ochotni přeprogramovat Židy v italské jurisdikci do Afriky, ale zmařilo to předčasné zveřejnění o příměří mezi spojenci a italskou armádou. Do země ihned vtrhly německé oddíly a jakákoliv akce na záchranu Židů se stala nemožnou. Po odjezdu krále a generála Badoglia z Říma do Brindisi jedinou operativní organizací zůstala církev.

Po razii 16. října 1943 pokračuje P. Marie-Benoît ve svém díle i přes všechna rizika a začne ve svém klášteře organizovat schůze Výboru pomoci Židům, poněvadž jeho sídlo bylo uzavřeno. Protože počet židovských utečenců v Římě rapidně narůstá, vytváří frontu spolupracovníků,

do které zapojí tisíce kněží, řeholníků a řeholnic ve městě, a tak řeší problémy ubytování a stravování a po 6. prosinci 1943 úkryt ty, kteří už nemohou získat povolení k pobytu. Vyrábí se spousta povolení, falšují ministerská razítka a podpisy, ke kterým je třeba připojit falešné osobní průkazy, které podepisuje P. Benoît a potvrzuje římský vikariát.

Je třeba vydržet co nejdéle a rozptýlit co nejvíce Židů do provincií. Dne 4. června vstupují spojenci do Říma. Jak napsal P. Benoît, „8. června v synagoze rabín André Zaoui děkuje katolické církvi a Piu XII. za pomoc v době pronásledování. Pak mě požádali, abych se ujal slova. Vystoupil jsem k balustrádě, odkud je vidět všude jak z jeviště. Zaplavili mě potleskem.“

P. Benoît pak spolu s vynikající spoluprací se Siónskými ženami udržuje kontakty mezi křesťany a židy a odstraňuje možné předsudky. Jako projev uznání udělí mu 26. dubna 1964 jeruzalémská komise vyznamenání „Spravedlivý mezi národy“. Medaile mu byla předána 1. prosince 1967 na izraelském velvyslanectví v Paříži.

Jak napsal Gerard Cholvy, osobnost P. Marie-Benoîta se vyznačovala mnoha dary a vlastnostmi. Kromě síly z něho vyzařoval klid, který mu dovoľoval spojovat protikladné prvky: riskantní úkoly a ticho ústraní ve studiu i ve vyučování. Až do své smrti 5. února 1990 byl nazýván „otcem Židů“ a zůstal věrný intuicím, které ho osvětlovaly a vedly po celý život.

L'Osservatore Romano
10. července 2011
Překlad -lš-

* Bernard Ardura je prezidentem Papežské rady pro historické vědy.

KAIFÁŠOVA VNUČKA

V Izraeli objevili dva tisíce let starou schránku s kostmi, která nese nápis: „Miriam, dcera Ješuy, syna Kaifáše, kněze z Masasiahu z domu Imri.“ Kaifáš byl veleknězem, který se zasadil o odsouzení a ukřižování Ježíše Nazaretského. Izraelské vědecké středisko potvrdilo pravost nálezu. Nápis je dokladem, že jména Miriam (Marie) a Ježíš byla v té době velmi častá. Jejich výskyt na jiných schránkách není tedy žádným důkazem proti Ježíšovu zmrtnýchvstání.

Kath-net

dující. Právě proto, že Kristus nás v eucharistickém přijímání přetváří v sebe, naše individualita se otevírá, osvobozuje od svého egocentrismu a ponořuje se do osoby Ježíše, která je vnořena do trinitárního společenství. Tak nás Eucharistie tím, že nás spojuje s Kristem, otevírá také druhým, činí nás navzájem údy s druhými: nejsme již rozdělení, ale jsme v Něm jedna věc. Eucharistické přijímání mě spojuje s osobou, která je vedle mne a ke které možná nemám dobrý vztah, ale také se vzdálenými bratry ve všech částech světa. Proto z Eucharistie vyplývá hluboký smysl sociální přítomnosti Církve, jak to dosvědčují velcí sociální světci, kteří byli také velkými eucharistickými dušemi. Kdo po-

znává Ježíše ve svaté Hostii, poznává ho také v bratru, který trpí, který má hlad a má žízeň, který je cizinec, nahý, nemocný, uvězněný; je pozorný ke každé osobě, angažuje se konkrétním způsobem pro všechny ty, kteří trpí nouzí. Z daru Kristovy lásky vychází naše zvláštní odpovědnost za křesťany při budování společnosti solidární, spravedlivé, bratrské. Zvláště v naší době, ve které nás globalizace činí stále více závislými jedny na druhých, může křesťanství působit, aby se tato jednota nevytvářela bez Boha, tj. bez pravé Lásky, což by vytvářelo prostor pro zmatek, individualismus, soupeření všech se všemi. Evangelium míří vždy k jednotě lidské rodiny, jednotě nikoliv zvenčí uložené ideologic-

kými nebo ekonomickými zájmy, nýbrž vycházející ze smyslu pro odpovědnost jedněch za druhé, abychom v sobě uznávali údy jednoho těla, protože jsme se naučili a učíme se stále ve Svátosti oltařní, že sdílení a láska je cestou pravé spravedlnosti.

Vraťme se nyní k Ježíšovu aktu při Poslední večeři. Co se v tom okamžiku stalo? Když řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává, toto je moje krev vylitá za vás a za mnohé,“ co se děje? Ježíš tímto gestem anticipuje událost na Kalvárii. Přijímá z lásky všechno mučení s jeho trýzní a násilím až ke smrti kříže; přijímá je, a tím přetváří do aktu darování. To je transformace, kterou potřebuje svět, aby jej zevnitř vykoupila, otevírá ho dimenzím nebeského

království. Ale tuto obnovu světa chce Bůh uskutečňovat vždy stejnou cestou, kterou šel Kristus, totiž onou cestou, kterou je On sám. V křesťanství není nic magického. Nejsou zde zkratky, ale všechno prochází trpělivou a pokornou logikou obilného zrna, které hyne, aby dalo život logikou víry, která hory přenáší silou Boží mírnosti. Tak chce Bůh pokračovat v obnově lidstva, dějin a vesmíru skrze tento řetěz transformací, jejichž svátostí je Eucharistie. Skrze proměněný chléb a víno, ve kterých je reálně přítomno jeho Tělo a Krev, Kristus nás přetváří, asimiluje do sebe: zahrnuje nás do svého díla vykopení a skrze milost Ducha Svatého nás činí schopnými žít podle jeho vlastní logiky darování, jako obilná zrna v Něm spojená. Tak se zasévá a zraje v brázdách dějin jednota a pokoj, které jsou cílem, k němuž podle Božího plánu směřujeme.

Bez iluzí a bez ideologických utopii kráčíme po cestách světa a neseme v sobě Pánovo Tělo jako Panna Maria v tajemství navštívení. S pokorou a vědomím prostých obilných zrn střežíme pevnou jistotu, že láska Boha vtěleného v Kristu je silnější než zlo, násilí a smrt. Víme, že Bůh připravuje pro všechny lidi nové nebe a novou zemi, ve které vládne pokoj a spravedlnost – a ve víře vyhlížíme nový svět, který je naší pravou vlastí. Také dnes večer, zatímco nad tímto naším milovaným městem Římem zapadá slunce, my se vydáváme na cestu: s námi je Ježíš eucharistický a zmrtvýchvstalý, který řekl: *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.* (Mt 28,20) Díky, Pane Ježíši! Díky za tvoji věrnost, která udržuje naši naději. Zůstaň s námi, protože se připozdívá. „Pastýři náš, Chlebe živý, Ježíši, buď milostivý. Syť nás, braň nás, dej nám spatřit dobra nebes připravená v zemi věčně živoucích!“ Amen.

Bollettino Vaticano
24. června 2011
Překlad -Iš-

„Jsem jen ubohý bratr, který se modlí.“ (P. Pio)

Modlitba je klíček k Božímu Srdci

U kapucínů bylo kdysi zvykem, že při lidových misích doprovázel kněze také laický bratr, který podporoval působení kněze svými modlitbami. Když kněz kázal, jeho laický spolubratr se pod kazatelnu za něho modlil.

U otce Pia tomu bylo podobně. Pater Pelegrino, který žil v bezprostřední blízkosti světce a přesně zaznamenal z jeho života mnohé příhody a události, napsal také to, že P. Pio často prosil o modlitbu prostého bratra Konstantina. Tento laický bratr dlouhá léta chodil po žebrotě a prosil o almužnu pro kapucíny. Modlil se především tehdy, když P. Pio zpovídal. P. Pelegrino o něm P. Pio jednou řekl:

„Náš bratr Konstantin je starý a nemocný a zdánlivě ho již k ničemu nepotřebujeme. Ale jako poslušný syn církve, který ví, jak důležité je držet v rukou řízenec a modlit se k Panně Marii, je mnohem užitečnější než já. Víš, proč má tak velký pokoj v duši? Protože má velkou důvěru k Panně Marii a o pozemské problémy, které ty považuješ

ješ za tak důležité, se stará jen málo. Jeho smysl pro modlitbu a jeho úcta k Panně Marii jsou ctnosti, které smývají všechny chyby a všechny lidské slabosti, a kdyby to bylo možné, dokonce i pekelné plameny. Tento muž přitahuje na sebe pohled Panny Marie a jeho modlitbám vděčíme za mnoho duší.

Myslíš si, že ty, kteří přicházejí ke mně ke zpovědi, přitahuje moje vyzařování. Ale já ti říkám, že jsou to právě tyto skryté modlitby, které je pohánějí k obrácení. Neříkám to z hloupé skromnosti, je to pravda! Jak je možné, že lidé změní svoje srdce a svoje smýšlení? Kvůli dobré pověsti zpovědníka? Pokud si to myslíš, tak opravdu nemáš mnoho rozumu. Panna Maria tyto věrné děti Církve vyslyší a sestupuje na zem. Chci dokonce říct, že ona svou moc orodování posiluje především modlitbami takových lidí, které ty považuješ za neužitečné.“

Jedna paní z nejnižnějšího koutu Itálie přišla do San Giovanni Rotondo se třemi velkými problémy. Ve zpovědnici se svě-

řila P. Piovi s prvním, že má totiž velmi slabé zdraví. P. Pio jí na to řekl docela krátce: *Modli se!*

S velkým podivem se svěřila i se svými dalšími těžkostmi, ale odpověď byla vždy stejná: *Modli se!*

Ta žena si v duchu pomyslela: *Od P. Pia bych očekávala, že se mě aspoň na něco zeptá, že projeví větší zájem, že bude u Boha více orodovat. Místo toho mi řekne třikrát totéž: Modli se! Kvůli tomu jsem nemusela cestovat z tak velké dálky.*

Ale přes to přese všechno jí během zpáteční cesty nešla z mysli trojnásobná výzva otce Pia. Nakonec si řekla: *Mám čas, tak se začnu modlit.* A s úžasem konstatovala, jak její tělo každým Zdrávasem nabývalo sil, a to i při namáhavé cestě. Dorazila do cíle své cesty tak svěží jako ještě nikdy. A doma záhy zjistila, že jí Bůh daroval to nejlepší řešení dalších dvou problémů. S vděčností pochopila: *P. Pio mi nemohl dát lepší radu než tuto: Modli se!*

Vítazstvo srdca 79/2011
Překlad -Iš-

u samotného episkopátu již zcela otevřeně ignoruje jakoukoliv autoritu a domáhá se práva zařadit se v církvi podle svého. Biskupové zatlačeni do úzkých přistupují na dialog s nespokojenci. Hned v prvním kole se objevily požadavky, které jsou neslučitelné s katolickou naukou a církevním právem. Do navrhovaného budoucího obrazu církve se nedostal ani jeden podnět, který by počítal také se zakladatelem církve Ježíšem Kristem. Jedna netrpělivá farnost to už nevydržela a pokusila se manifestačně „vystoupit“ z katolické církve. Je to velmi povážlivý precedent. Do debaty vstoupili intelektuálové, kteří prohlašují, že vlastně nikdo nemá patent na pravdu, ani ti „konzervativní“, ani ti „progresivní“. Papež prý je těžkopádný a nedoslýchavý. To ovšem znamená v praxi úplnou diskvalifikaci církve.

Tento stav nespádl z nebe, vzhází tak setba zasévaná již před 20, 30 lety ve výuce náboženství a v kázáních. Není to až příliš nápadné, jak tato destrukce církve už 40 let probíhá bez vážného odporu a sebeobranu církve takřka jako po másle? Je možno brát situaci prostě jako hotovou věc a nevyvozovat z toho radikální důsledky? Postačí dnes hovořit pouze o chybné hermeneutice koncilu, o sekularizaci a relativismu? Poukazuje se už sice otevřeně na ohrožení církve zevnitř, ale ti, kteří ji už celá desetiletí systematicky a promyšleně ohrožují, mohou zůstat klidní, protože se prakticky nesetkávají s tím, že by je někdo doopravdy demaskoval.

Jak aktuální je výzva Apoštola národů: „Zapřísahám tě... hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky. Pracuj jako hlasatel evangelia a dobře konej svou službu!“ V učebnici latiny jsme v tercii měli tento latinský hexamet: *Iam tua res agitur paries cum proximus ardet. Jeden spolužák to přeložil: „Jedna se už o tvou kůži, když sousední stěna hoří.“*

-Iš-

Jen jednou za rok následují v kalendáři po sobě dva „dlouhé“ měsíce, jak si to kdysi přáli římscí císařové a ve prospěch těchto svých měsíců zkrátili únor o dva dny: červenec (julius), měsíc Julia Caesara, zakladatele tohoto kalendáře, a srpen (augustus) měsíc císaře Augusta. K těmto měsícům se vrací pozornost celý rok především jako k vytoženým měsícům prázdnin a dovolených. Placené pracovní volno se úředně nazývá „dovolená na zotavenou“. Má posloužit k dočasnému uvolnění od pracovní zátěže, aby se člověk mohl věnovat obnově fyzických i duševních sil. Velký kult dovolených rozvíjel ve spolupráci s revolučními odbory bývalý materialistický režim a vytvořil na to takřka průmyslové odvětví a dal mu své pojmenování: rekreace. Ačkoliv je to termín dosti zprofanovaný, svým slovním kořenem opravdu vyjadřuje to, k čemu by mělo v době vytoženého volna dojít: *recreate* neznámá povalovat se, ale znovuvytvořit své síly. Pro mnohé z nás je v pojmu takového oddechu obsažena touha více se vrátit k přírodě a potěšit se takovými jejími dary, které jsou nám během roku takřka nedostupné. Budiž mi také dovoleno jednou za rok zatoulat se do přírody na malou duchovní rekreaci. Kdo chce, může mě v tom následovat.

Strávili jste už teplou letní noc pod širým nebem? Zakusili jste už někdy, jak je krásné lehnout si pod zcela jasnou noční oblohu (bez měsíčního svitu) a bloudit zrakem po nekonečné nebeské klenbě? Nechte si užit tuto příležitost. V přírodě nic není samoučelné. Taková hvězdná obloha letní noci na návrší daleko od města se může stát vesmírnou kazatelnou, ze které k nám promlouvá sám Stvořitel. Až se pokocháte pohledem na známá i neznámá souhvězdí, z nichž jedna vycházejí, jiná kulminují, tvořená hvězdami převážně mnohem a mnohem většími než naše Slunce, trpaslík mezi hvězdami, ocitnete se nakonec jako u vytržení. Při rozjímání o tom, že jejich světlo, které právě vidíme, k nám musí putovat vesmírem stovky a tisíce

let, nemůže naše mysl nezabloudit nakonec jako u vytržení až k Tvůrci tohoto vznešeného majestátu. Velikost Boží se jistě neměří na světelné roky, ale kde jinde najdeme něco, co nám tak přibližuje nekonečnou velikost a velebnost našeho Boha? Doslova se polekáte, jak je to možné, že tohoto Tvůrce smíme oslovovat: Otče náš, jenž jsi na nebesích. Otče, patří k těm nebesům i tato, která mám nyní nad hlavou

Na slovíčko

jako nikdy předtím? Odpusť mi, že tě oslovuji vleže. Není to z neúcty, ale nedokážu odtrhnout zrak od tvého díla. Dovol mi tuto neformální pozici i několik neformálních slov, která mě přitom mimoděk napadají a která vyslovuji jen tak prostě od srdce k srdci.

Otče můj, děkuji ti, že jsi rozprostřel nade mnou své nekonečné nebe. Hlava se mi z toho točí, když si uvědomím, že celý ten bezedný vesmír je pro tebe ve skutečnosti něco jako docela malá hračka v tvé dlani, a to ani netuším, kolik takových vesmírů vůbec je. Čím je v tomto bezbřehém prostoru naše zemička a čím jsem já na tomto v kosmu zcela neviditelném prášku? Je to možné, že právě na tuto v hlubinách prostoru ztracenou kuličku jsi poslal svého jediného Syna k tvorům, jako jsem já? Jak ti mám poděkovat za to, že i já jsem zcela nepatrnou, ale živou bytostí uprostřed tohoto nekonečna? Jak ti mám poděkovat za to, že jsi mě nejen stvořil, ale že – ačkoliv zcela nicotný – nejsem ztracený, ale jsem v tvém srdci předmětem dokonce větší pozornosti než celý tento vesmír? Modlím se k tobě sice každý den, to je pravda, ale pomyslím přitom také dostatečně na to, KDO jsi TY, KOHO to vlastně oslovuji svými chvatnými a roztržitými slovy? Jak velkolepým způsobem oslavují ty miliardy kosmických těles a útvarů již miliardy let tvé Jméno! Nebesa skutečně vypravují o Boží slávě, obloha hlásá dílo tvých rukou. Není to bláhové, když se my, rozumem a poznáním vybavení lidé, tak bráníme při-

chodu království tak vznešeného, moudrého a dobrotivého Tvůrce?

Kdykoliv ode mne uslyšíš slova „Bud' vůle tvá“, kéž to už nikdy nejsou jen slova, která mají vyjádřit jen něco jako mé smíření s osudem. Ať je to vždy radostný chvalo zpěv, oslava Největšího, Nejsvětějšího, Nejmodřejšího, ať je to velký, třebaže zcela nedostatečný dík za to, že jsme předmětem Tvé Vůle, protože nic většího, nic vznešenějšího,

nic blahodárnějšího a požehnanějšího se nemůže stát než Tvé nejsvětější Vůle. Nemůžeme nikde najít větší štěstí a blaženost, než jakou nám připravil náš Otec a Bůh. Sláva Tobě, Svrchovaný, na kterého se můžeme naprosto bezvýhradně spolehnout, protože z tvé svrchované vůle jsi náš nejdokonalejší Otec, který nechce a ani nemůže chtít nic jiného než naše nekonečné, nepředstavitelné a ničím nenarušené štěstí a blaženost. Jak veliká je naše zaslepenost a ubohost, jestliže tomu někdy nerozumíme, jestliže se nám zdá, že tomu tak není, když reptáme, jako bys na nás nemyslel a na nás zapomínal! Jak nepředstavitelně urážíme Tvou nekonečnost, lásku, dobrotivost, moudrost a všemohoucnost, kdykoliv si troufáme myslet, že bys nám dokonce mohl krivdit! My se přece musíme třást nikoliv před tvou spravedlností a hněvem, my se musíme třást, že se tak snadno můžeme nešetrně dotknout tvého citlivého a něžného otcovského Srdce, když dáváme přednost čemukoliv před touto tak vroucí a upřímnou láskou.

Červánky ohlašují nástup nového dne, který svým světlem uhasí tato světla hvězdných dálek. Dej mi tu milost, ať spolu s nimi nezmizí tento zážitek, že moje úplná odevzdanost do tvé otcovské péče je moje základní a bezpodmínečně nutná vědomí a postoj k Tobě, ať se děje cokoliv. Kéž se už nikdy nezačnu ošivát v tvé otcovské naručí, nebo se z ní dokonce tlačit ven. Všude jinde mi hrozí jen záhuba a smrt. Děkuji Ti za tuto noc pod Tvým nebem. Ať mi nikdy nepřestane připomínat, jak velký, vznešený a dobrý je můj Stvořitel a můj Otec!

-Iš-

Pondělí 1. 8. 2011: 6:05 Octava dies (634. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Rozsvětlení v slzách 7:00 Trnavská brána: Folklorový sůbor Skorušina 7:15 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 7:40 Přejeme si... 8:00 P.S. Leoš Ryška - mše svatá z kaple Telepace 8:25 Moldávie, země vína 8:45 Pro vita mundi (138. díl): MUDr. Marián Hošek 9:25 V zemi Lobaye 9:55 Nedělní čtení: 18. neděle v mezidobí 10:25 Léta letí k andělům (29. díl): Marie Rottrová 10:45 Nevzdají se 11:00 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 11:10 Noeland (18. díl) 11:40 Sedmihlásky: U Kobylské skály 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (19. díl): O podlosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Planetshakers (1/2) 13:40 Octava dies (634. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Santiágo 14:20 Cesty za poznáním: Orient Express 14:45 U Pastýře: s poslancem Markem Bendou 15:45 Obec Madunice 16:00 Pro zdraví (20. díl): Plavání kojenců a batolat 16:10 V posteli (4. díl) 17:00 NOEparáda (123. díl) 18:00 Meandry řeky Odry 18:25 Sedmihlásky: U Kobylské skály 18:30 Klačunský pohádkový kufřík (20. díl): O poslušnosti 18:40 Povolán ke službě 19:10 Díler Božieho slova 19:20 Přejeme si... 19:40 Obec Madunice 20:00 Klapka s... (18. díl): Márii de la Renotiérovou 21:05 Modra [P] 21:25 Odvaha v tichosti 22:30 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Šel kolem a vyhnul se mu 23:15 Na koberečku (41. díl) 23:30 Octava dies (634. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Historie a současnost československého gospelu 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 2. 8. 2011: 6:05 Obec Madunice 6:15 AD trio Prague 7:15 Důležitý je úsměv 7:25 Ekoauto (20. díl) 7:40 Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek 8:30 Vietnam - zlatá klec 8:45 GOODwillBOY IV. (6. díl): Lego 9:25 Octava dies (634. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:00 Energy Globe 10:15 Atlas Charity: FEST Rom 2006 10:20 O farnosti Heřmanice 10:30 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Šel kolem a vyhnul se mu 11:15 Svatá Kateřina Sienská 11:40 Sedmihlásky: U Kobylské skály 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (20. díl): O poslušnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 12:35 Díler Božieho slova 12:45 Sestry v akci 13:10 Křížovatky Mons. Jaroslava Škarvady (4. díl) 13:40 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 14:05 Kulatý stůl: Cesta ke šťastnému mateřství 15:35 Moja planeta: Vesmír 15:50 Obec Madunice 16:00 Přejeme si... 16:20 Cesty za poznáním: Barcelona 16:45 Zkouška víry 17:05 Léta letí k andělům (29. díl): Marie Rottrová 17:25 Projekt Connections 17:55 Noeland (18. díl) 18:25 Sedmihlásky: U Kobylské skály 18:30 Klačunský pohádkový kufřík (21. díl): O prohanosti 18:45 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátel 19:10 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 19:20 Atlas Charity: FEST Rom 2006 19:30 Trnavská brána: Folklorový sůbor Skorušina 19:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 20:30 V posteli (4. díl) 21:20 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 21:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (6. díl): Fenomén verbuňků 22:40 Moldávie, země vína 23:00 Santiágo 23:10 P.S. P. Leoš Ryška - mše svatá z kaple Telepace 23:35 Přejeme si 0:05 Klapka s... (18. díl): Márii de la Renotiérovou 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 3. 8. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 6:20 U Pastýře: s poslancem Markem Bendou 7:20 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 7:30 V zemi Lobaye 7:55 Noeland (18. díl) 8:25 Sedmihlásky: U Kobylské skály 8:30 Modra 8:50 Barma - bezmezná naděje 9:10 V posteli (5. díl) 10:00 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední

modlitba [L] 12:05 Odvaha v tichosti 13:15 Povolán ke službě 13:45 P.S. P. Leoš Ryška - mše svatá z kaple Telepace 14:10 Na koberečku (41. díl) 14:25 IDS: Divadlo Hroznová Lhota 15:05 O farnosti Heřmanice 15:15 Nevzdají se 15:30 Školský spoj 382 15:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 16:00 NOEparáda (123. díl) 16:50 Díler Božieho slova 17:00 GOODwillBOY IV. (8. díl) [P] 17:45 Octava dies (634. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:20 Sedmihlásky: U Kobylské skály 18:25 Klačunský pohádkový kufřík (22. díl): O trpělivosti 18:35 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (6. díl): Fenomén verbuňků 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 BET LEICHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora [P] 20:15 450. výročí jezuitů v Trnavě [P] 20:25 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jednej také tak...“ - ale jak? 21:05 Sopot 21:15 Život zvířat 22:00 Hitlerova kariéra (3. díl) 22:30 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 22:40 Letohrad - muzeum řemesel 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:30 Cesty za poznáním: Orient Express 0:05 AD trio Prague 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 4. 8. 2011: 6:05 Trnavská brána: Folklorový sůbor Skorušina 6:15 Povolán ke službě 6:50 BET LEICHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 7:05 Kdo chce kam... 7:30 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 8:00 Santiágo 8:10 Sopot 8:20 Simba, lví král (1. díl) 9:20 Vše pro mého krále a královnu 9:55 Kulatý stůl: Cesta ke šťastnému mateřství 11:25 Tatman 11:40 Sedmihlásky: U Kobylské skály 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (22. díl): O trpělivosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 AD trio Prague 13:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. 13:45 Moldávie, země vína 14:05 Hubblův dalekohled 15:25 O farnosti Heřmanice 15:35 Přejeme si... 16:00 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 16:15 Křížovatky Rut Kolínské (5. díl) [P] 16:40 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 17:05 Ekoauto (20. díl) 17:25 Dokonalé rozpúšťadlo [P] 17:35 Přejeme si... 18:00 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátel 18:25 Sedmihlásky: U Kobylské skály 18:30 Klačunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti [P] 18:40 Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek 19:30 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitný dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (8. díl): MFF Strážnice - Strážnická svajba 21:05 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 21:15 P.S.: P. Aleš Opatrný [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 22:00 Naděje na vzdělání 22:20 Octava dies (634. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 NOEparáda (123. díl) 23:40 Energy Globe 0:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 0:20 GOODwillBOY IV. (8. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 5. 8. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 6:30 NOEparáda (123. díl) 7:20 Kdo chce kam... 7:45 Školský spoj 382 7:55 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jednej také tak...“ - ale jak? 8:40 Simba, lví král (2. díl) 9:45 Felicianek 10:10 Na koberečku (41. díl) 10:15 Cesty za poznáním: Orient Express 10:40 Barma - bezmezná naděje 11:00 450. výročí jezuitů v Trnavě 11:10 Projekt Connections 11:40 Sedmihlásky: U Kobylské skály 11:45 Klačunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:25 Křížovatky Rut Kolínské (5. díl) 12:50 Slovenští redemptoristé v Rumunsku 13:05 Dokonalé rozpúšťadlo 13:15 BET LEICHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 13:35 Planetshakers (1/2) 15:05 Modra 15:25 Povolán ke službě 16:00 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 16:15 V zemi Lobaye 16:40 Město Bohumín 16:55 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 17:25 Svět ze hřbetu 18:00 Noeland (18. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. [P] 18:40 Sedmihlásky:

U Kobylské skály 18:45 GOODwillBOY IV. (8. díl) 19:25 JuniorTV Kopřivnice (6. díl) 19:45 Gospelový sborník 20:00 Kulatý stůl: Univerzita třetího věku 21:30 Školský spoj 382 21:40 Na koberečku (41. díl) 22:00 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si... 22:50 Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek 23:40 Trnavská brána: Folklorový sůbor Hornád 23:50 Důležitý je úsměv 0:05 Hitlerova kariéra (3. díl) 0:35 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 6. 8. 2011: 6:05 Okolo houslí [P] 6:25 Křížovatky Rut Kolínské (5. díl) 6:50 P.S.: P. Aleš Opatrný 7:15 Obrázky z Jogglandu 7:30 Nevzdají se 7:45 BET LEICHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 8:00 Příběh medvídky pandy (1. díl) 8:35 Noeland (18. díl) 9:05 Sedmihlásky: U Kobylské skály 9:10 Zikův svět zvířat (8. díl): Opeření přátel 9:40 NOEparáda (123. díl) 10:30 GOODwillBOY IV. (8. díl) 11:10 JuniorTV Kopřivnice (10. díl) 11:30 Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží 11:45 450. výročí jezuitů v Trnavě 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 12:10 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 12:25 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 12:55 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitný dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 13:00 Přejeme si... 13:20 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 13:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (6. díl): Fenomén verbuňků 14:40 Noekreace aneb Vandrování (98. díl) 14:50 Santiágo 15:00 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 15:30 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý, SDB 16:05 O farnosti Heřmanice 16:15 Hlubinami vesmíru 16:55 Trnavská brána: Folklorový sůbor Skorušina 17:05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 17:35 Naděje na vzdělání 18:00 Rhodos 18:25 Sedmihlásky: U Kobylské skály 18:30 Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. 18:40 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 19:10 Vzpomínky Hildegardy Dawidové 19:25 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 20:00 Cesta k andělům (42. díl): Mons. Martin Holík 20:55 Hlubinami vesmíru [P] 21:40 Gavran [P] 22:00 Bohom zapomenuté kúty [P] 22:30 Zkouška víry 22:45 U Pastýře: s poslancem Markem Bendou 23:45 Slovenští redemptoristé v Rumunsku 0:05 Planetshakers (1/2) 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 7. 8. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 6:45 Dokonalé rozpúšťadlo 7:00 Barma - Bezmezná naděje 7:20 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (8. díl): MFF Strážnice - Strážnická svajba 8:20 Přejeme si... 8:40 Povolán ke službě 9:10 Modra 9:30 Po stopách apoštola Pavla (4. díl) 10:05 Na koberečku (41. díl) 10:30 Záznam přímiční mše svatě z Uherského Brodu: P. Jiří Zámečník [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 12:40 Meandry řeky Odry 13:05 Platinové písničky (17. díl): Dechovka 13:40 Cesta k andělům (42. díl): Mons. Martin Holík 14:30 Odvaha v tichosti 15:35 P. Aleš Opatrný - „Jdi a jednej také tak...“ - ale jak? 16:20 Zvířecí instinkty (9. díl) 16:50 Noekreace aneb Vandrování (99. díl) [P] 17:00 Noeland (19. díl) 17:30 Sedmihlásky: Mikulecké pole 17:35 Příběh medvídky pandy (1) 18:10 GOODwillBOY IV. (8. díl) 19:00 BET LEICHEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 19:15 Ekoauto (20. díl) 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Věrný pes Číko 22:00 Zpíváme pro radost 2009: Folklorní galakoncert na Žofíně 23:00 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 23:30 Dokonalé rozpúšťadlo 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 8. 2011 0:20 Město Bohumín 0:35 Zkouška víry 0:50 Atlas Charity: Vranov nad Toplou (Charitný dom pre mládež vo Vranove nad Toplou) 0:55 Hornolidečko - Leskovec 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA SRPEN 2011

Všeobecný: Aby Světové dny mládeže v Madridu povzbudily mladé lidi k ukotvení a nalezení života v Kristu.

Misijní: Aby křesťanský Západ veden Duchem Svatým znovu objevil svěžest a nadšení své víry.

Úmysl našich biskupů: Abychom byli neustále živeni Božím slovem a nebeským chlebem Eucharistie a poznávali, jak velké věci s námi koná ten, který si nás zamiloval a povolal nás ve křtu ze tmy do svého podivuhodného světa.

Místní duchovní správa zve v neděli **7. srpna 2011** na **POUŤ DO RUDY U RÝMAŘOVA k svátku Posvěcení římské baziliky Panny Marie Sněžné.**

Poutní slavnost je letos výjimečná tím, že se koná v roce **20. výročí od smrti olomouckého arcibiskupa Mons. ThDr. Františka Vaňáka**, který na Rýmařovsku dlouhodobě působil. Mši svatou v **9 hodin** bude v kostele Panny Marie Sněžné sloužit biskupský vikář pro duchovní povolání P. Mgr. Adam Ruckí. Mše svatá bude obětována za dobrodince a poutníky. Hlavní poutní mši svatou v **11 hodin** bude sloužit biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. Obětována bude za poutníky a Mons. ThDr. Františka Vaňáka, arcibiskupa olomouckého, při příležitosti 20 let od úmrtí a připomínce nedožitých 95 let. V **15 hodin** bude v areálu barokního Křížového vrchu pobožnost křížové cesty a slavnostní chvalozpěv Te Deum.

OTEC MONTFORT OKAA, zakladatel Společenství Dvou Srdcí Lásky Ježíšova a Mariina, povede ve dnech **31. 10. – 6. 11. 2011 EXERCICIE V KOCLÍŘOVĚ** (spojeno se slavností Všech svatých a Památkou zesnulých). Mimořádná příležitost k prohloubení víry, posílení lásky a získání Božích milostí pro sebe, svoji rodinu, pro ČR i pro celý svět! **Další informace:** www.cm-fatima.cz, e-mail: recepcce@cm-fatima.cz, tel. 461 543 164.

Liturgická čtení

Neděle 31. 7. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,1-3
Ž 145(144),8-9.15-16.17-18
Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine!*)
2. čt.: Řím 8,35.37-39
Ev.: Mt 14,13-21
Slovo na den: *Na opuštěné místo, aby byl sám.*

Pondělí 1. 8. – památka sv. Alfonsa Marie z Liguori

1. čt.: Nm 11,4b-15
Ž 81(80),12-13.14-15.16-17
Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 14,22-36
Slovo na den: *A byl tam sám.*

Úterý 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli, nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Nm 12,1-13
Ž 51(50),3-4.5-6.12-13
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme hřešili.*)
Ev.: Mt 15,1-2.10-14
Slovo na den: *Co z úst vychází, to člověka poskvrňuje.*

Středa 3. 8. – ferie

1. čt.: Nm 13,1-2a.25-14,1.26-29.34-35
Ž 106(105),6-7a.13-14.21-22.23
Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu. Nebo: Atehuja.*)
Ev.: Mt 15,21-28
Slovo na den: *Jak si přeješ.*

Čtvrtek 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Nm 20,1-13
Ž 95(94),1-2.6-7.8-9
Odp.: 8 (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: Nezatvrzujte svá srdce!*)
Ev.: Mt 16,13-23
Slovo na den: *Třetího dne že bude vzkříšen.*

Pátek 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky Panny Marie

1.čt.: Dt 4,32-40
Ž 77(76),12-13.14-15.16+21
Odp.: 12a (*Vzpomínám na Hospodinovy činy.*)
Ev.: Mt 16,24-28
Slovo na den: *Zapři sám sebe.*

Sobota 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14, nebo 2 Petr 1,16-19
Ž 97(96),1-2.5-6.9
Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)
Ev.: Mt 17,1-9
Slovo na den: *Vstaňte, nebojte se!*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. ČERVENCE – 6. SRPNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 7.		PO 1. 8.		ÚT 2. 8.		ST 3. 8.		ČT 4. 8.		PÁ 5. 8.		SO 6. 8.			
Antifona	919	1029	1734	1953	949	1061	964	1077	1722	1941	996	1113	1452	1634		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	1734	1953	949	1062	964	1078	1723	1941	997	1114	1452	1635		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1453	1636		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1735	1954	953	1066	969	1083	1724	1942	1001	1118	1454	1636		
Antifona k Zach. kantiku	708	799	1735	1954	953	1066	969	1083	1724	1943	1448	1630	1454	1636		
Prosby	924	1034	1724	1943	953	1066	969	1084	1724	1943	1002	1119	1454	1636		
Závěrečná modlitba	708	799	1446	1627	1447	1628	970	1084	1448	1629	1448	1630	1455	1637		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1455	1638		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1456	1638		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1456	1638		
Závěrečná modlitba	708	799	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1455	1637		
Nešpory:																
	SO 30. 7.															
Hymnus	915	1024	929	1039	1736	1955	959	1072	975	1090	1727	1946	1008	1125	1457	1639
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1457	1640
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1457	1640
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1737	1956	962	1076	979	1094	1730	1949	1011	1129	1459	1642
Ant. ke kant. P. M.	708	798	708	799	1737	1956	962	1076	979	1094	1731	1950	1448	1630	1459	1642
Prosby	918	1028	933	1044	1731	1950	963	1076	979	1095	1731	1950	1011	1129	1459	1642
Záv. modlitba	708	799	708	799	1446	1627	1447	1628	980	1095	1448	1629	1448	1630	1455	1637
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

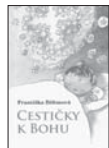
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

HLEDÁM TVOU TVÁŘ

Vojtěch Kodet

Kratičká zamyšlení nad biblickými texty jsou rozdělena do čtyř částí: Hledání, Žízeň, Duchovní hlad, Povolání jako žízeň Boží. Jejich nosným tématem je vztah mezi Bohem, milujícím a hledajícím, a člověkem, který se může rozhodnout, že se nechá Bohem milovat, že se jím nechá hledat a nalézat.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 114x165 mm, 94 stran, 109 Kč

CESTIČKY K BOHU

Františka Böhmová • Ilustrace Zdeňka Krejčová

Děti můžeme snadno naučit prožívat s Pánem každý moment dne, můžeme je naučit modlit se všude a vždy. Ať už si hrají, učí se, uklízejí anebo jsou nemocné. Knížečka nabízí krátké veršované modlitbičky s nápaditými ilustracemi pro společnou cestu rodičů se svými nejmenšími dětmi k nebeskému Otci.

*Karmelitánské nakladatelství
Křídový papír, váz., 107x154 mm, 48 stran, 119 Kč*

UMĚNÍ ROZLIŠOVAT • SPRÁVNÁ ROZHODNUTÍ VE SPRÁVNÝ ČAS

Bertrand Georges • Z francouzštiny přeložila Věra Vějrychová

Každý den nás staví před řadu drobných rozhodnutí, která sice vypadají bezvýznamně, ale v souhrnu mohou výrazně ovlivňovat nás i naše bližní. Občas ale konáme rozhodnutí zásadní, která náš

život ovlivní dlouhodobě a podstatně. Mezi ně patří výběr studia a profese, výběr životního partnera nebo volba zasvěceného života. Současný svět před nás klade tolik možností, že jsme často zmateni a bezradní. Kniha Umění rozlišovat přináší jasné a konkrétní klíče k tomu, abychom si dokázali ujasnit své priority a postupně rozvíjeli umění rozlišovat skutečné dobro od zdánlivého dobra. Ukazuje, jak dospět k uznání svých omylů, k přijetí důsledků svých rozhodnutí, k vytrvalosti v učiněných volbách, a tím i k zodpovědnému životu, naplněnému vnitřní svobodou. Autor vychází z přesvědčení, že Bůh chce naše dobro a doprovází nás za všech okolností.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 192 stran, 199 Kč

KRIZE JAKO ŠANCE

André Daigneault • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková

A. Daigneault, kněz sekulárního institutu Pia X., vnímá krizi středního věku z pohledu psychologického i duchovního. V nejhlubší rovině jde o krizi smyslu života, ale také o krizi identity, která nám umožňuje opustit nadměrné zaujetí prací a víc než dřív se zaměřit na vlastní bytí. Krize nás sice zbaví většiny jistot, ale donutí nás více nahlédnout do vlastního nitra, nalézt své pravé já a přerovnat žebříček hodnot. Člověk se stává vnitřně svobodnějším a může žít autentičtěji povolání, které od Boha dostal. Krize středního věku není pro rozvoj osobnosti překážkou, ale šancí, kterou bychom si neměli nechat utéct pod rukama.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 137x195 mm, 88 stran, 129 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1